

کشمیری پشنا

۶
لا

محمد علی ظہوری

اوتھے تے با زید جے دم نہ مار دے
کتھے ظہوری کتھے گدا ئی حضور دی

کیتھی تیری شہنا

محمد علی ظہوری

عمر پبلشرز میاں مارکیٹ
اُردو بازار
لاہور

خوبصورت، دلکش اور
دیدہ زیب کتابوں کا
واحد مرکز

تزیین و اہتمام
احسان اللہ شاہ

جملہ حقوق بحق ناشر محفوظ

بار اول : ستمبر ۱۹۹۷ء
خوشنویس : منظور احمد انور
پرنٹرز : زاہد بشیر پرنٹرز
قیمت : 60 روپے

اُہدے ناں

جدی گوداچ والی کوثر دا

اُس ناں دیاں یساں کون کرے

فہرست

- ۱- ہر اک شے داد الی توں ایں سب دُنیا دیا سائیاں ۱۵
- ۲- عرشاں فرشاں نوں عقیدت راہلا را آیا ۱۶
- ۳- عربی سلطان آیا، نیویاں اُچیاں دے سب فرق مٹان آیا ۱۷
- ۴- مرہبا مرہبا آگئے مصطفیٰ جدھیاں راہواں بڑے دیکھدے رہ گئے ۱۸
- ۵- اج آند ہے اس سوہنے دی جو دوجک نالوں سوہنا ایں ۱۹
- ۶- ایہہ کون آیا جدھے آیاں بہاراں مسکرا پتیاں ۲۰
- ۷- نور ازلی چمکیا غائب ہینیرا ہو گیا ۲۱
- ۸- ساڈھی جھوپلی دتھ رحمت دا خزینہ آگیا ۲۲
- ۹- ہرہا پے رحمت دسدی اے ہتھہ ہتھہ کے بہاراں کھلیاں نیں ۲۳
- ۱۰- مکھے چار چوہیرے پکار پے گئی والی دو جہان دا آیا اے ۲۴
- ۱۱- فلک خولہ بصورت سجایا نہ ہندا ۲۵
- ۱۲- کیہڈا سوہنا نام محمد دا اس نال دیاں رسیاں کون کرے ۲۶

- ۲۷ -۱۳ صفحہ پاک رسولؐ دیاں دا کون بیان سناے
- ۲۸ -۱۴ خلُق کے جان دے دشمن ہیٹھاں چادر آپؐ چھائے
- ۲۹ -۱۵ قرآن دسا اے بڑائی حضورؐ دی
- ۳۰ -۱۶ سب دے غمخوار نبیؐ رتبے نرالے تیرے
- ۳۱ -۱۷ دُنیا تے آیا کوئی تیری نہ مثال دا
- ۳۲ -۱۸ اللہ دے پاک کلاماں چوں قرآن دازنبہ دکھراے
- ۳۳ -۱۹ پیاس اکھیاں دی بچھاندے نیس نصیباں والے
- ۳۴ -۲۰ اللہ دے محبوبا کالی کملی دالیا سائیاںؐ
- ۳۵ -۲۱ محبوب خدا نون ہر شے دا مختار نہ اکھاں کیہہ اکھاں
- ۳۶ -۲۲ مونہوں بولے تے بندے سپاے پئے میرے آقا دی گفتار ویکھ ذرا
- ۳۷ -۲۳ تاجدارِ انجریا من موہنیاں (بطرزِ منسوی)
- ۳۸ -۲۴ تیری آمد ہوئی نور و نور سی
- ۳۹ -۲۵ جدرانت پئی تے سوہنے نون رب کول بلا کے دیکھ لیا
- ۴۰ -۲۶ قربان شبِ معراج اتوں جس میل کرایاں یاراں دا
- ۴۱ -۲۷ سورج چن ستارے امیر و صرتی چار چو فیرا
- ۴۲ -۲۸ ہر ویلے سوہنے دیاں گلاں ایہ وکل کمانی
- ۴۳ -۲۹ مٹی مدنی ماہی سوہنا پیار سکھائی جاندا
- ۴۴ -۳۰ ساری دنیا سکھ نال مٹی میں اٹھ اٹھ کے جاگاں
- ۴۵ -۳۱ محمدؐ دازنبہ خدا کولوں پچھو

- ۳۲ - دِنے رات ایخود عا منگناں ہاں ۲۶
- ۳۳ - ہندا اے کرم خوش بچتاں تے سلطانِ مدینے ولے دا ۴۷
- ۳۴ - محبوب خدا والے سلطانِ مدینے دا ۲۸
- ۳۵ - وسے تیرا دربارِ پیا، پاچھو لی خیر فقیراں نوں ۲۹
- ۳۶ - اوہ آقا کملی والے رب دا محبوب سدا ندا اے ۵۰
- ۳۷ - جیہڑا رسولِ پاک توں قربان ہو گیا ۵۱
- ۳۸ - دل اوہ دل جس دل وِچ ہے پیار محمد دا ۵۲
- ۳۹ - جاواں صدقے مدینے دے سلطانِ توں دو جہاں جس دی خاطر بنائے گئے ۵۳
- ۴۰ - جس دل نوں تاہنگ مدینے دی اوہنوں نہ کتے آرام آوے ۵۴
- ۴۱ - جدوں تیک دل دی صفائی نہیں ہونی ۵۵
- ۴۲ - جیہڑے جوڑے نوں عرشِ سینے لگا دے ۵۶
- ۴۳ - دل تڑفدا مدینے دے دربارِ واسطے ۵۷
- ۴۴ - چلیے مدینے سائے جھڈ گھر بار دیتے ۵۸
- ۴۵ - ہجر دی مکدی نہیں رات مدینے والے ۵۹
- ۴۶ - جیہڑے دل اندر یاد سبناں دی اوس دل نوں چین قرار کھتے ۶۰
- ۴۷ - کرم تیرے دانہ کوئی ٹھکانہ پیار رسول اللہ ۶۱
- ۴۸ - روزِ ازل توں کہیا بتیک جہناں کتے ڈھکیاں خلقتاں ساریاں نیں ۶۲
- ۴۹ - کتے حاضر ہی دے دن ہوئے پورے ہُن مدینے دے دتے تیاریاں نیں ۶۳
- ۵۰ - او تھتے دل بس ایخو ای چاہ ہندا سی مسجدِ نبوی دے درد دیوارِ حیاں ۶۴

- ۶۵ - ۵۱۔ نہ نیر و گکایاں بن دی اے نہ درو سنایاں بن دی اے
- ۶۶ - ۵۲۔ ہر پاپ سے نوزانی جلوے لائیاں موج بہاراں نہیں
- ۶۷ - ۵۳۔ سب عرشی فرشی رات دے نپے پڑھدے رہندے صلواتاں نہیں
- ۶۸ - ۵۴۔ اکھیاں دے نیر جدائی وچ دن رات وگائے جانڈے نہیں
- ۶۹ - ۵۵۔ یاد وچ روندیاں نہیں اکھیاں نمایاں
- ۷۰ - ۵۶۔ راہیا سوہنیا مدینے وچ جا کے تے میرا وی سلام اکھدیئیں
- ۷۱ - ۵۷۔ جھنوں جگ روشنائی لیندا اے جھتھے فجر تمام نہ ہوندی اے
- ۷۲ - ۵۸۔ کملی دل لے دے راہواں توں قربان میں سوہنا جدوں گیا دن چڑھو نہ آگیا
- ۷۳ - ۵۹۔ ہا دیاتا جدارا مدینے دیا سوہنا کوئی نہ تیرے جیہا دیکھیا
- ۷۴ - ۶۰۔ اوگنہار دے بلجھاں تے جدوں نام حضور آجاندا اے
- ۷۵ - ۶۱۔ نہیں مہلدارا مدینے دا نظارہ یا رسول اللہ
- ۷۶ - ۶۲۔ ترمی خوشبو توں سب مسکن فضاواں یا رسول اللہ
- ۷۷ - ۶۳۔ اک نویں حیاتی بلدی اے بول ایسے عربی ڈھول دے نہیں
- ۷۸ - ۶۴۔ سری عزت ترے ناں دے سہا بے یا رسول اللہ
- ۷۹ - ۶۵۔ اکھیاں دے بُو۔ پے کھلے نہیں دل سیج وچھا کے بلیٹھا اے
- ۸۰ - ۶۶۔ اوہناں داعشقی سلامت لے مقبول اوہناں دیاں باتاں نہیں
- ۸۱ - ۶۷۔ رحمتاں داتا ج پاپا کے رتبے ددھکا کے
- ۸۲ - ۶۸۔ راضی بہناں گنہگاراں تے حضور ہو گئے
- ۸۳ - ۶۹۔ لہ دی شان دالیا

- ۸۴ - جس دلِ دِچِ حُبِ نبیِ دی نہیں اوہدی بولی وچ تاثیر نہیں
- ۸۵ - انوارِ دایینہ و سدا پیا چار چو فیرے تے
- ۸۶ - جس راہ توں سوہنیا لنگھ جاویں اوہدی خاک اٹھٹھا کے حم لیناں
- ۸۷ - مل جاوَن یارِ دیاں گلیاں اساں بساری خدائی کہہ کرنی
- ۸۸ - نہ مالِ اولادِ دا صدقہ نہ کار و بارِ دا صدقہ
- ۸۹ - کھٹے بوہے ویکھ کے تیرے دوارے آگئے
- ۹۰ - دلِ دایارِ دا نذرانہ لے یارے کول آئے
- ۹۱ - جھٹھاں فقیراں جے لُج پال پیر ہونڈے نہیں
- ۹۲ - بھاویں کول بھلا بھاویں دُور ہٹا اساں دَر تے اونڈیاں رہناں ایں
- ۹۳ - کجھ نہیں درکار سانوں سامنے یار ہووے
- ۹۴ - توں ایں ساڈا چین تے قرار سوہنیا
- ۹۵ - جس منگیا دردِ محبت دا اس فیروا کہہ کرنی ایں
- ۹۶ - جدوں عشقِ حقیقی لگ جاوے فیروا توڑ نبھاؤنا پیندا اے
- ۹۷ - دلدار جے راضی ہو جاوے دنیا نوں مناوَن دی لوڑ نہیں
- ۹۸ - دلاں جے ہو گئے سوئے ترے دیدار دی خاطر
- ۹۹ - جدوں ویکھ لیا مکھ سوہنے دا دکھیاں نے نماز ادا کیتی
- ۱۰۰ - ہر ویلے ہووے خیر تری سوہنے دی خیر منائی جا
- ۱۰۱ - چنہ آرا

محمد علی ظہوری نعت دا اک وڈا حوالہ نہیں۔ اوہناں دیاں نعتیں ”جب مسجد نبوی کے مینار نظر آئے“ تے ”کڈا سوہنا نام محمدؐ دا اس ناں دیاں دیاں کون کرے“ بچے بچے دی زبان تے نہیں۔ اوہناں دے ہاں ”تخلیق“ اندر دے بے پناہ جذبے تے سچی عقیدت و سچ گئی ہوئی اے، جہدے پاروں اوہ ہر خاص و عام و سچ یکساں مقبول نہیں۔ ایس توں وکھ اوہناں ”مجلس حسان“ دے بانی ہون دے ناتے جیہڑی خدمت نعت دے فروغ لئی کیتی اے اوہ ہمیشہ یاد رکھی جائے گی۔ اوہ اک سچے عاشق رسولؐ نہیں۔

نساء

سرورِ کونین دے حضور حضرت حسان بن ثابتؓ دا

ندائے عقیدت

وَاحْسَنُ مِنْكَ لَوْ تَرَ قَطْعِي
وَاجْمَلُ مِنْكَ لَوْ تَلَدِ النِّسَاءِ
خُلِقْتَ مُبْرَأً مِنْ كُلِّ عَيْبٍ
كَأَنَّكَ فَتَدُ خُلِقْتَ كَمَا تَشَاءُ

ترجمہ

تیرے درگا سوہنا کوئی ڈٹھانہ اکھیاں نہیں
تیرے درگا موہنا کوئی جنیاں کجے ماں نہیں
ہر اک عیب تھیں پاک خدا نے پیدا تہاں نوں کیتا
پیدا ہوئے آپ تہیں جویں چاہیا آپ تہاں نہیں

ہر اک شے داد الی توں ایں سب دُنیا دیا سائیاں
 ہر کوئی عاجز تیرے اگے تینوں سب وڈیاں
 عرشی فرشی جن ملائک سورج چن ستارے
 توں سبحناں دا خالق مولا تیرے کل پسا رے
 جوں جوں سوچ وچارن سوچاں گم ہو جاوَن عقل
 اک پتے دیاں کسی کر ڈراں ون سوئیاں شکار
 تیرا شروع اخیر نہ کوئی کدھرے پتہ نہ ملدا
 باہجوں امر ترے مے سائیاں پتہ مولا نہ ملدا
 کیہہ منگاں کس چیز تے منگاں کیہہ میرے کوچ میرا
 بن منگیاں جے توں مے دیویں کیہہ جاندا لے تیرا
 دیون کارن داتا ہوند آہنگن لسی سواں
 منگ نظر ہوئی اُہدے در توں کوئی نہ جاوے خالی

جشنِ ولادت

عرشاں فرشاں نوں عقیدت دا بلارا آیا
 آمنہؓ مائی دا جسد راج دلارا آیا
 تیری کھلی توں یس قربان حلیمہؓ جیتھے
 ساری مخلوق دیاں اکھیاں داتا را آیا
 ماڑیاں بیکساں مظلوماں دی قسمت جاگی
 بن کے رحمت اوہ تیماں دا سہارا آیا
 اوہ گھڑی اپنے نصیباں تے نہ کیوں ناز کرے
 جس گھڑی نہیسا تے اللہ دا پیارا آیا
 ڈبیاں ہویاں جسدوں نام لیا سوہنے ا
 کول او نہاں دے بچاؤن نوں کنارا آیا
 اوہ ظہوری نہ زمانے تے کتے ہو رہے
 جہڑا سرکار دے روپے تے نظارا آیا

عربی سلطان آیا نیویاں اُچیاں دے سب فرق مٹان آیا
 گودی چکیا حلیمیر سوہنے اناں سُن کجے سر کڈھ لے یتیمانیر
 ایہ سوچ چن تائے اصل دیوچ پائے اہدے حسن دے لشکارے
 سوہنا پیارنجانی جلد اؤگنہگاراں نوں سینے نال لائی جاندا
 دل ایسے ملے نیر، دیری مدتاں دے اک جان کر لے نیر
 دتا حسن بیاناں نوں اہدے گتے جھکان پیا جگ دے سلطاناں نوں
 راد دیا اصولاں دا بہند ابویئے تے سردار رسولاں دا
 سدہ دارا ہی لے ابدیاں شانان دی دتی پھراں گواہی اے
 اہد رتبہ نہ کوئی تولے کھڑا اہدی ریس کے جدھے مُنہ وچوں رت بولے
 ہوئے خیر سفینے دی مان عنیہاں دا وے جھوک مدینے دی
 رحمت اپھاڑ دتے جے نہ سوہنا رخصتے ساری دنیا اجاڑ دتے
 ادسے دی خدائی لے سرب محبوب لئی ہرچیز بنائی لے

مہربان جیسا کہ مصطفیٰ جدھیاں راہواں بڑے دیندے رہ گئے
 گو دی چکیا حلیمہ نے سرکارنوں نازاں والے کھڑے دیندے رہ گئے
 کھلی خوش بخت سی ابو ایوبؓ دی۔ جتھے جا کے رُکی ڈچی محبوبؓ دی
 نینویاں اُپر وہنا ایس میرا بنی۔ کوٹھیاں تے چڑھے دیندے رہ گئے
 دتی نبیاں گواہی سی میثاق دی۔ دینجو عظمیٰ ذرا شاہِ لولاک دی
 ایسی بولی سی اُمی نبی پاک دی۔ سب کتاباں پڑھے دیندے رہ گئے
 یار پیارے جہڑے پیار کر دے گئے۔ عسٹر صدیق فاروقؓ جید جیہ
 نیڑے مہانویں ابو جہل ورگے رہے۔ اوہ نصیباں سڑے دیندے رہ گئے
 عقل دے کو لوں ہونی کدوں رہبری۔ عشق دے پچھے ٹپے تے منزل ملی
 سونہ دی گل مٹی تے تاں گل بنی۔ اپنی گل تے اڑے دیندے رہ گئے
 اللہ والے دی نسبت ظہور سی ملی۔ حشرنوں لاج میری جنے رکھ لسی
 میر ہنجواں دی جس پے قیمت پسی۔ ہیرے موتی جہڑے دیندے رہ گئے

اچ آمد بے اس سو بنے دی جو دو جگ نالوں سوہنا ایں
 جدھے ورگانہ کوئی ہویا لے جدھے ورگانہ کوئی ہونا ایں
 جس ونڈنے ڈکھ دکھیا راں دے جس پچھنے خان بیاں دے
 جس جا جا کے وچ غاراں دے اُمت دی خاطر رونا ایں
 جس دے قدماں نوں عرشاں دی چوکھٹ نے سرتے رکھیا
 اس دچہ بازار مدینے دے سربھار عمماں دا ڈھونا ایں
 جد پیش نہ کوئی جاوے گی، خلقت ساری کرلاوے گی
 واری مجھو ب دی آوے گی جس سرتے ان کھلونا ایں
 اس ناں د اصدقہ کھاندے نیں فیر اپنے نال ملاندے نیں
 جدھے بنجواں پاکاں محشر وچ بدیاں دا دستہ دھونا ایں
 جو مل کئے پاکٹ محمد نوں اوہناں نوں ظہومی مل لیتے
 جہڑا اچ نہ ملیا سو بنے نوں اوہدا حشر نوں میل نہ ہونا ایں

ایہہ کون آیا جدھے آیاں بہاراں مُکرا پیساں
 کھڑے نہیں پھل تے کھیاں ہزاراں مُکرا پیساں
 بڑی خوش بخت سی ڈاچی سواری کئی ولے دی
 حیلہ ہتھ جسہ پھریاں مہاراں مُکرا پیساں
 ہمیشہ جھٹریاں محروم سن قربت دی لذت توں
 قدم رکھیا نبی سوہنے تے غاراں مُکرا پیساں
 کھڑے سن مُنتظر ساکے نبی اقصے دی مسجد وچ
 امام الانبیا آئے قطاراں مُکرا پیساں
 پچھاں جبریل سد رہ تے کھڑا حیران ہوندا سی
 اگانہہ سنگھیا نبی تے رہنڈاراں مُکرا پیساں
 ظہوری بیسکاں نے شکرے بھکے ادا کیتے
 ازل توں غمزدہ سوچاں وچاراں مُکرا پیساں

نور ازلی چمکیا غائب ہنیرا ہو گیا

کملی والا آ گیا ہر تھاں سویرا ہو گیا

حشر تکا اوہ پاک راہواں سجدہ گاہوں بن گئیاں

جنہاں راہواں تے مرے آقا دا پھیرا ہو گیا

رَبّ نوں دی ہو گئی دھرتی بڑی محبوب اوہ

جہڑی تھاں تے احمد مرسل دا ڈیرا ہو گیا

فخر سائے نیں بجاسو ہننے مدینے پاک دے

عرش اعظم توں اُہدا تہہ اُچیرا ہو گیا

یا رسول اللہ اوہ کئے بخت والے لوگ سن

جنہاں دی قسمت دے وچہ دیدا تیرا ہو گیا

ہو گئی میس نوں ظلووی درد دی دولت نصیب

مل گیا اے چین جسد دا غم ودھیرا ہو گیا

ساڈی جھولی وچہ رحمت دا خزینہ آگیا
 میرے آقادی ولادت دا مہینہ آگیا
 جس گھڑی دُنیا تے اے رحمتا للعلیمن
 ڈگ پئے بُت کُفر دے مُنہ تے پسینہ آگیا
 ہُن تیاں تے غریباں دی خُدا تھن لئی
 بیساں دا اَج کناے تے سفینہ آگیا
 جہڑی انکھو مھی رسالت دی سی سُرل پھاؤندے
 اوہدے وچہ ختم نبوت دا ٹیگنہ آگیا
 میری ساری زندگانی دا اے حاصل اوہ گھڑی
 جہڑے ویلے سامنے میرے بدینہ آگیا
 کہی دا لے دی شناسخانی دیاں ایہ برکتاں
 شعرا کھن دا ظہوری نوں تیرینہ آگیا

ہر پائے نورانی جلوے لائی موج بہاں میں
 دو جگہ سے وچ دھماں پیاں آکیاں سکران میں
 صُوت سوہنی رُوپ انوکھا اُچیاں شانوں لے ا
 دیکھ کے مُنہ وچ اُنکلاں پایاں حُسن دیاں سُراراں میں
 جنہاں چپ بہر کے سوہنا اُمت واسطے دُنیا سی
 دُنیا نوں رُشنائی بخشتی دس عرب دیاں غاراں میں
 عمر غنیمتی صدیق علی دے سہتاں یوچہ سہتی نبی دے
 یاری خوب نبھائی یارِ و پاک نبی دے یاراں میں
 بے شک دورِ مدینہ میستھوں میں نسّیں دُور مدینے توں
 ہر اک ساہ نال میرے دل دیاں دتھے امی جدیاں تاراں میں
 سوہنے درگاہور ظہور می نہ ہو یا نہ ہو دے گا !
 دُنیا اتے میرے جنہاں پھر دیاں لکھ ہزاراں میں

مکے چار چو فیرے پکار پے گئی والی دو جہان دا آیا اے
 وَالضَّحَىٰ چہرہ تے والیل زلفاں کسے ماں کرناں والی جیا اے
 اوبدے حسن دی جہاں نہ جائے جھلی حسن دیاں مکھ لکایا اے
 جدوں ٹرداتے کر دی زہن سجے شجر و حجر تے بس نوایا اے
 ناں انگلی دے چن توڑ دیندا آپے توڑ کے جوڑ دکھایا اے
 جدوں چا ہوندا اے سوج موڑ دیندا ربا دہنوں مختا برنایا اے
 ربا و ہدی زبان چوں بولد اے بولے جو قرآن فرمایا اے
 اوہنوں دیکھ کلمہ پڑھیا کنکراں نیں حکم اوس نے جدوں سنایا اے
 جتھے کسی خدا سن جھبوٹھیاں دے جھنڈا دتھے توحید الایا اے
 دشمن دین کالاں اوہ دعسا منگے اوہے خلق دانستہ پایا اے
 حامی اوہ غیباں تے بکیاں دا جتھے سب درونڈایا اے
 کیوں نہ خوشیاں ظہوسی مناؤن سائے کئی والا تشریف لیا اے

فلک خوبصورت سجایا نہ ہندا کسے شے داوی ایچھے سایہ نہ ہندا
 نہ ایہہ عرش کرسی تے نہ چن تارے شب روز کہ نہ ایہہ ہندے نطائے
 نہ جن و بشر تے نہ کوئی پرندہ حیاتی ممانی نہ مویا نہ زندہ
 نہ حوراں دے قصے نہ آدم نہ حوا نہ یعقوب بے یوسف نہ یوسف زلیخا
 نہ تختیاں تے تابجاں دے سلطان ہندے نہ محلاں دے والی نہ دربان ہندے
 نہ بلدی کسے نوں کدی زندگانی! ہوا ایہہ نہ ہندی تے نہ ہندا پانی!
 نہ بی نہ ولی غوث ابدال ہندے نہ ہندے مہینے نہ ایہہ سال ہندے
 ربیع الاول دا نہ ہندے مہینے کوئی جانا نہ اوہ مکہ مدینے
 نہ میلاد ہندے نہ ایہہ نعت خوانی شاخاں نہ ہندے نہ ایہہ خوش بیانی
 نہ عرش نہ فرشتی نہ حساکی نہ نوری زمانے تے کچھ وی نہ ہندا ظہوی

کسے چیز دا ایچھے سیتا نہ ہندا

جے رب نے محمد بنایا نہ ہندا

کیڈا سوہنا نام محمد دا اس ناں دیاں ریاں کون کرے
 دو جگ تے سایہ رحمت دا اہدی چھاں دیاں ریاں کون کرے
 دھن بھاگ حلیمہ دائی دا ملیا مجبوب خدائی دا
 جدی گوو اچ والی دو جگ دا اس ماں دیاں ریاں کون کرے
 جو سوہنے نے فرمایا لے، او نہاں سن کے سیس نوایا لے
 بمثل محمد عربی دے سبحناں دیاں ریاں کون کرے
 جو، بحر نبی و چہ روندیاں نیں بدیاں دے دست دھونڈیاں نیں
 اوہناں کرماں والیاں اکھیاں دے بنجواں دیاں ریاں کون کرے
 ہر ذرہ نوخیزینہ ایں شہراں چوں شہر مدینہ اے
 جتھے رضو کملی والے دا اس تھاں دیاں ریاں کون کرے
 لکھ غزل قصیدے پڑھا رہو گیتاں دیاں پوڑیاں چڑھا رہو
 پر یار ظہوری سوہنے دیاں نعمتاں دیاں ریاں کون کرے

صفتاں پاک رسول دیاں دا کون بیان سناوے
 گن گن کٹر ادسے ایسے تھنتی وی ٹکٹ جاوے
 حُسن کہ اہدے اک جلوے توں ہر شے واری جاوے
 ٹکھ سو بنے داسب توں سوہنا کھاتا بیاوے
 زلف کہ اُہد ا قیدی ہو کے ہر کوئی خوشی مناوے
 اکھ کہ دل مسھی وچپ کرے جس فل نظر اٹھاوے
 ہتھ کہ انگلی کرے اشار اچن متد میں لگ جاوے
 طاقت بخشی رب پچے نیں سورج موڑ دکھاوے
 قد کہ سر و بے و تیخ نوے تے من وچپ پاشٹراوے
 چال کہ جدھروں ٹردا جاوے چانن کردا جاوے
 علم کہ رے ایسا دتا انت نہ کوئی پاوے
 عقل کہ اُہدے جھٹے اگے دانا سیس نواوے

خلق کہ جان دے دشمن سہٹھاں چادر آپ دچھاوے
 رحم کہ دیریاں تاہیں اپنے سینے دے نال لاوے
 سخی کہ اُہدے بُوہے توں کوئی حنالی مُول نہ جاوے
 رُعب کہ عزراہیل وی بناں اجازت کول نہ آوے
 بول کہ مٹھی بولی اُہدی پھتر پیسی بلاوے
 سیر کہ اللہ اُہدی خاطر اپنا عرش سجاوے
 عدل کہ ہر کوئی مُنصف سُن کے عرش عرش کرد اجاوے
 سچ کہ دشمن دین گواہی جھوٹ نہ کدی لاوے
 صبر کہ پتھر پیٹتے تے سٹھ کے شکر بجا لیاوے
 کیہہ کیہہ دساں خالق دی پیا اُہدیاں قساں کھاوے
 باج خدا دے کون ظہوری اُہدی حقیقت پاوے

قرآن دسا اے بڑائی حضورِ دی
 کھڑا کرے گا مدح سرائی حضورِ دی
 تو سین دے مقام نے ایہہ راز کھولیا
 اللہ ای جاندا اے رسائی حضورِ دی
 بن دیکھیاں جدھے تے کروڑاں نثارنے
 صورت خدا نے ایسی بنائی حضورِ دی
 جھولی چہ دو جہان دی دولت سیٹلی
 کئی اوہ مال دارسی دانی حضورِ دی
 میرے توں روزِ حشر جے پچھیا فرشتیاں
 رو رو کے یس دیاں گا دہانی حضورِ دی
 اونٹے تے با.یزید جیہے دم نہ مارے
 کیتھے ظہوری کہتے گدا نی حضورِ دی

سب دے غمخوار نبی رُتبے نرالے تیرے
 دو جہانماں چہ پئے ہون اُجالے تیرے
 دل مرا، جان مری، دین تے ایمان مرا
 میری ہر چہ زمرے آقا حوالے تیرے
 بن گئے جیسے دُور فاروق تے صدیق و غنیؓ
 جہناں میخواراں نے پیتے نے پیالے تیرے
 بچھ گئے آپ تیرا نور بچھاؤن والے
 دیوے بکدے ای سدا رہن گے بالے تیرے
 غیر دتے نہ نگاہ اُٹھی کدے اوہناں دی
 جہناں خوش بختاں نوں بٹ جلوے دکھالے تیرے
 خادم حضرت حسانؓ ظہوری سائے
 تیرے ٹکڑے تے پئے پکدے نیں پالے تیرے

دنیا تے آیا کوئی تیری نہ مثال دا بھہ کے لیاواں کتھوں ہا تیرے نال دا
 سوہنیا در و د بھجے رب تیری ذات نوں
 نکھ تیرا نور و نڈے ساری کائنات نوں
 شدا اے زمانہ تیرے حسن و جمال دا
 کئے رہن والیا مدینے آون والیا
 بھٹڈے کھان دیاں نوں سینے لاون لیا
 تیرے بناں ڈگیاں نوں کوئی نہ سنبھال
 تیریاں تہ صفتاں دا کوئی وی حساب نہیں
 توں تے کتھے تیریاں غلاماں دا جواب نہیں
 حوراں تائیں روپ و نڈیں صبشی بلال دا
 ہوکا پیاد لوے تیرے پچیاں پیاراں دا
 جیوند اکھوڑی ناں لے کے تیرے یاراں دا
 گولا کے تیرا تیرے در تیری آل دا

اللہ دے پاک کلاماں چوں قرآنِ دارتہہ دکھراے
 جویں نبیاں وچوں نبیاں دے سلطانِ دارتہہ دکھراے
 جبریل ایسے سدرہ تے ہے سرکارِ خدا دے کول گئے
 معراج دی راستے دیاے انسانِ دارتہہ دکھراے
 دُنیا تے ہزاراں بن دے نیں ہر روز پر وہنے شہراں دے
 جاواں قربان مینے دے مہمانِ دارتہہ دکھراے
 ہر جانے اک دن جاناں ایں صدوں موتے ان بلانا ایں
 جہڑی نکلے یار دے قدماں تے اُس جانِ دارتہہ دکھراے
 انمول سخن دے موتیاں نوں وٹدیا اے کسی ہزاراں نیں
 ایہہ سائے شاعرِ اک پاسے حسانِ دارتہہ دکھراے
 تصنیفاں ہوز ٹھوڑی نے اچیاں دے ناں منسوب کسی
 سرکارِ دی مدح سرائی دے دیوانِ دارتہہ دکھراے

پیاس اکھیاں دی بچاندے نیں نصیباں والے
 تیرے دربارتے جساندے نیں نصیباں والے
 یاد وچہ اکناں دی لسن گھدی اے جیاتی ساری
 دیدی عیند مناندے نیں نصیباں والے
 نین ہسدے ہوئے ملدے نیں ہزاراں لکھاں
 رونا اکھیاں نوں سکھاندے نیں نصیباں والے
 روگ دلبر دی مجھت دا دلاں نوں لاکھے
 عسردا روگ گواندے نیں نصیباں والے
 درد وچہ دی بڑی لڈائیے جے کوئی جانے
 ناز دلبر دے اھٹاندے نیں نصیباں والے
 رانج تے ہر کوئی ظہوری اودھی تعریف کرے
 نعت سوہنے نوں ساندے نیں نصیباں والے

اللہ دے محبوبا کالی کسلی والیا سائیاں
 خیر کرم دا جھولی پاکے کر دیو دُور جدائیاں
 ہر شے دا مُختار نبیؐ ایں اُمت کے مُختار
 تینوں جھڑیاں شانناں بلیاں ہو رکے نئے پائیاں
 باہج ظہور تیرے دے سہی دو جگ وچ پنہرا
 فرشِ قس لے کے عرشاں توڑی تیریاں سب شائیاں
 رات تری زلفاں توں صدقے دین بکھڑے تواری
 رل مل حُوراں تیرے دتے دینِ سلائی آئیاں
 جدوی لوکی جان مدینے مہینوں چپن آوے
 کد آوے گی میری واری چردیاں آساں لائیاں
 تیرے باہجوں دردِ ظہوری کون وڈا ون والا
 یاد تری نے آن دسائیاں میریاں تنہائیاں

محبوبِ خُدا نوں ہر شے دا مختار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
 سَرکار دے روضے نوں رُب دادر بار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
 جو پہلاں آئے مفر کھڑے جا پچھو مجھ اقصے نوں
 آمغروں آپ امام بنے سَر دار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
 لنگھ جاندی ساری رات اوہدی اُمت دی خاطر دورو
 آقا نوں پیاری اُمت دا عنخوار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
 لیا سو ہنار اتورات بُلارج گلان کیتیاں کول بٹھا
 سَرکار نوں دسوحنا لقی دا دلدار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
 وائے نی مدینے پاک دیئے کوئی دار و دس وچھوڑے
 دلبر دی جسدانی وچ دل نوں بیماری نہ آکھاں کہیہ آکھاں
 آقا دی شناسا کردا لے خُدا بُن کون ظنوری دم مائے
 اِس نعت نوں اپنی عقیدت دا اظہار نہ آکھاں کہیہ آکھاں

مونہوں لجلے تے بن دے پائے پتے میرے آقا دی گرفتار دیکھو ذرا
 دشمنوں نے دی تعریف کیتی جدی کسلی والے دا کردار دیکھو ذرا
 مست اکھیاں توں وارے تارے پیا - چن انگلی دے من دا اشائے پیا
 مسکرائے تے چان کھلارے پیا - اہدے مکھڑے دے انوار دیکھو ذرا
 اوس داتے نہ ہوگا کائناتی کوئی - عرشاں اُتے ہونی مینرانی جدھی
 تاقیامت کرے حکمرانی نبی - دو جہانوں اسرار دیکھو ذرا
 بے زبانوں نوں کلے پھائے جہے - اچھے سر نیویاں دے کرانے چٹھے
 گوئے کالے برابر بھائے جہے - شاہ بطحاد دربار دیکھو ذرا
 ایٹھے سوچاں نوں وی سوچاپے گیا - نہ کسے نوں رسائی دایلیا سرا
 بہہ کے سدہ تے جبریل آکھے پیا - میرے آقا دی رفتار دیکھو ذرا
 ویتخ لو پھر کے سب دنیا پوسی کدی - دل دی حسرت نہ ہوگی پوری کدی
 چنگی قسمت جے ہوئے ظہور سی کدی مہر گنبد دے میںار دیکھو ذرا

مہذبہ دالال

(بطرز مثنوی)

سید اسرار اسب توں سوہنیا	تاجدار عربیا من موہنیا
سچیا مجھو پتھے رب دیا	پاسبانا مہرباناسب دیا
سوہنیا وائیل زلفاں دایا	سوہنیا مازاغ نیناں دایا
سوہنیا لولاک سہرے دایا	والضیٰ وانفجر چہرے دایا
ہو کھے اول آخر اودن دایا	سب توں اچیاں شانیاں پاؤن دایا
ماٹریاں نوں سینے لاؤن دایا	بیکساں دکھ وڈاؤن دایا
تستے ہوئیاں نوں جگاؤن دایا	ڈگے ہوئیاں نوں اٹھاؤن دایا
رحمتاں امہینہ وساؤن دایا	ظلم دے بدن بٹاؤن دایا
سوراعرشاں تے جاؤن دایا	دلبر خواہاں چ اودن دایا
سوہنیا سوہنے مدینے دایا	ہا دیا پُر نور سینے دایا
عرش تے دی انتظاراں تیریاں	فرش تے ہر تھان بہاراں تیریاں
توں مسایا اجڑیاں نوں ان کے	رحمتاں دی نوں می جا پرتان کے

تیری آمد ہوئی نور و نور سی۔ ہو گئی ظلمت جہانوں دُوری
 مشکلاں دکھار سرتوں لہہ گئے۔ بیکس دلاچار اٹھ کے بہہ گئے
 اتر ایلینا منسا تر پئے۔ ٹہنیاں تے پھل سجرے کھڑ پئے
 پُج گیاں آساں محرمیاں۔ رُبنے سُنیاں ہاواں مظلوماں دیاں
 وچھڑے ہوئے دل ملائے نئے تہا۔ بھلیاں نوں رستے دکھائے تہاں
 انبیا تکدے نے رہا تہاں۔ رُبنے نوں دکھین جگا ہواں تیریاں
 رہنڈیاں اُمتیے چھانواں تیریاں۔ اللہ من اے رضاواں تیریاں
 دکھاں دے مُکن داحیلہ بن گیا۔ عاصیاں دا اک دسیلہ بن گیا
 بھیرے دُنیا توں نرالے ہو گئے۔ کرماں ماے بنختاں ولے ہو گئے
 جھوٹے آئے حق دے متوالے بنے۔ چور چوری چھڈ کے رکھو اپنے
 دُور دُنیا توں ہنیرا ہو گیا۔ آ گیا سوہنا سویرا ہو گیا
 اوہ ظہوری موس و بچپاں آ۔ سب دُردی آملہ۔ الال آ

معیب راج

جد رات پستی تے سوہنے نوں رُب کول بُلا کے دیکھ لیا
 دن چڑھیا کملی والے نوں سب یاراں آکے دیکھ لیا
 خالق وی تاہنگے درشن نوں مخلوق وی ترسے دیکھنوں
 کسے کول بُلا کے دیکھ لیا کسے درتے جا کے دیکھ لیا
 مطلوبے متا فرشاں تے طالب نوں اڈیاں عرشاں تے
 جبریل نوں گھلیا ناں ادب سوہنے نوں جگا کے دیکھ لیا
 نتیاں نے پاک حضور دیاں آج صدقے اکھیاں نوں دیاں
 قاصد نے سوہنے قدماں وچ سر اپنا جھکا کے دیکھ لیا
 معراج دا مطلب ایہہ کہنا، طالب مطلوب دہل بہنا
 اک دوجے نے اک دوجے نوں رَج کول بٹھا کے دیکھ لیا
 چرچا سرکار دا کرنا ایس ساڈا اینجو جینا مرنا ایس
 ہوندا اے ظہوری رُب راضی اسان نعت منا کے دیکھ لیا

قربان شب معراج اتوں جس میل کرایا یاراں
 اس میل نصیب جگایا اے ساڈے جیہا وگنہاراں
 قربان اوہدی سواری توں صدقے اوہدی غمخواری
 رُبت کول بٹھا کے سوہنے نوں دکھُنیا ایں دکھیاراں
 ایہہ ات جہانوں دکھری اے ایہہ بات جہانوں دکھری
 کوئی وی بھید نہ پاسکیا یاراں دے قول قراراں
 پل چپ طالبِ مطلوبے اک پل چپ لکھاں پل گمراں
 یاراں نے صدقہ کہہ دتا ایمان نبی دیاں یاراں
 اس دُنیا تے یا حشر دے بن کئی والے کون سُننے
 اوہ حامی سب دکھیاراں اوہ نموس کھن ہماراں
 اوہ روضہ سب توں سوہنے دا سب دُنیا دے من موبہا
 پچھو قدر ظہوری عاشق توں ظہیر دے درد یواراں

سُوج چن ستائے امبر، دھرتی چپا چو فیرا
 جہڑے پاسے جھاتی ماراں سارا ای چانن تیرا
 ساریاں اُچیاں اُچیاں نالوں تیرا شان اُچیرا
 تیری رحمت باہج ظہور سی کوڈی مُل نسّیں میرا
 ہو راں دے نے ہو رہاے مینوں سارا تیرا
 لوکی آکھن میری میری یس آکھاں میں تیرا
 تیرا تیرا آکھ دیاں دی کم نیس بن دا میرا
 بنے ظہور سی جے کر توں دی کہہ دیوں ایہہ میرا
 آخر ویلے میریاں اکھیاں راہ تگناں ایس تیرا
 تیرا کجھ نیس جاندا جیکر پا جاویں اک پھیرا
 جے توں سرتے ان کھلو ویں پردہ رہ جائے میرا
 سوکھا نکلے ساہ ظہور سی دتخ لوواں مکھ تیرا

ہر ویلے سوہنے دیاں گلاں ایجوکل کھائی
 میری جھولی عملوں حسالی اونہوں کمی کائی
 میں ظہومی سب توں نیوان سیت اچے نال لائی
 صد تے جاداں اچے توں جس نیویں نال نہجائی
 یاد رہے سونہنے دی دل و سپہ قرب ہو ویادی
 جہڑے کھدے تاہنگ ہمیشہ ہو جانندی منظوری
 ایہہ دُنیا ہوئے تے بھانویں حشر مسیدان ظہومی
 باج مرے کسلی والے دے کتے نہ پینی پوسی
 میری جان پھچان نہ کوئی ہیں کسلاہیں جھلا
 نام لو اننت سوہنے اکرے دُنیا اللہ اللہ
 او گنہار ظہومی ہاں پر دل و چاک تارا
 حشر دیہاٹے میسے ہتھہ چہ ہونا ایں یاد اپلا

مکی مدنی ماہی سوہنا پیار کھائی جاندا
 ناداراں مجبوراً اتے کرم کمائی جاندا
 ساڈے عنم وچ یار ظہوری ہر گائی جاندا
 عرشاں تے دی جا کے ساڈا درد و نڈائی جاندا

وچ دلاں دے رچ دے جاوَن بول ریلے بولے
 بڑیاں بڑیاں شکلاں والے بن گئے اوہ گولے
 ہر ویلے پئی رحمت جس دی عاصیاں تائیں ٹولے
 اُس سوہنے دے یار ظہوری کسے میدان نہ ڈولے

خلق سوہنے دا مٹیاں بنے اپنیاں نالے غیلاں
 جسم تے پتھر و جد کے ہو دن فیروں منگے خیراں
 عرب دی دھرتی ان وائی جس سونے دیاں پیاں
 اوہ معراج دی است ظہوری عرش تے کردیاں

ساری دُنیا سَکھ نال سَتّی یس اُٹھ اُٹھ کے جاگاں
 بھاگ ظہوری چنگے ہون مڑکیوں رُواں بھاگاں
 اُجڑی جھوک دَسا دے میری موڑ مرے دل واگاں
 نُسفنے وچپ اک وار بے آویں ساری ستر جاگاں
 جوں جوں گذرن وچہ جُدائی میرے سَال مہینے
 توں توں اک وچھوڑے دی ودھ دی جائے مچھینے
 بخت بے چنگے ہون میرے پہنچاں اوس زمینے
 آوے موت ظہوری جم جم ، آفے پاک مدینے
 اودھر پاک مدینے ایہہ میریاں اکھتاں
 راہواں دے وچ زوندا جاواں چھاں پھر پھر لکھتاں
 تھان تھان نے انوار دسن محبوب دے جلوے لکھتاں
 دو اکھتاں مجبو ظہوری کتھے کتھے رکھتاں

مُحَمَّدٌ دَارُ تَبَسُّ خُدَا كُولُونِ مَجْهُو
 خُدَا دِي شَنَا مُصْطَفَا كُولُونِ مَجْهُو
 كُويسِ سُوهُنَا رُونَدَا سِي اُمْتِ دِي خَاطِرِ
 ذَرَا جَا كِي عَنَّا رَحْمَا كُولُونِ مَجْهُو
 مَزَا تَنَدِيَا پَتَّهْرَا دَا كِي سَهْمَنَدَا
 بِلَا اِي حَبَشِ دِي صَدَا كُولُونِ مَجْهُو
 كُويسِ نِيْمَتِيَا عَا شَقَا نِيْمَا زَا
 اِي سَهْمَنَظَرَا ذَرَا كَرْمَلَا كُولُونِ مَجْهُو
 اِدَا كِي تِي سُنَّتِ كُويسِ مُصْطَفَا دِي
 اُويسِ عَا شِقِ پَارَا كُولُونِ مَجْهُو
 ظَهْرِي دَعَا دَا اَثْرَجِي نَهْمُو
 تِي فِيرِ پَانِي رَبِّ دِي رِضَا كُولُونِ مَجْهُو

دِنے رات ایجو دُعا منگناں ہاں
 مدینے چہ اپنی قصا منگناں ہاں
 نہ طالب زمانے دی رنگینیاں دا
 نظار اَسدا روضے دا منگناں ہاں
 سفر منگناں ہاں مدینے دی راہ وا
 تے عشق نبیؐ رہنا منگناں ہاں
 لگے نال سینے دے روضے دی جالی
 ایہہ فرقت دے غم دی دُعا منگناں ہاں
 اڑا کے جوئے جائے پل وچہ مدینے
 یس اوہ کرماں والی ہوا منگناں ہاں
 ظہوسی ایہہ سب نالوں وڈی دُعاے
 خُدا کولوں ادہی رضا منگناں ہاں

ہند اے کرم خوش بختاں تے سلطان مدینے والے دا
 کوئی قسمت والا بن دا اے مہمان مدینے والے دا
 بیکس نوں سا رچمن دی اے، وچھڑے نوں تاہنگ ملن دی اے
 دل والے ای دل وچ رکھدے نے ارمان مدینے والے دا
 عرشی بے چین سلامی نوں، فرشی بیچین غلامی نوں
 اللہ ای بہتر جان دا اے کیہہ شان مدینے والے دا
 سرکار دے پن والیاں دی تائیں گواہی دیندی اے
 کردا اے حکومت دُنیا تے دربان مدینے والے دا
 سوہنے دے مسافر چلے نیں، چلے سوہنے دے فوٹے نیں
 سوہنے دیاں یاداں پلے نے سامان مدینے والے دا
 سینے وچ یاد مدینے دی بُہاں تے تمام محسوس دا
 میرے تے ظہور می ڈا ہڈا اے احسان مدینے والے دا

محبوبِ خدا دالے سلطانِ مدینے دا
 رحمتِ داخرینہ ایس دامنِ مدینے دا
 حابق نے اٹھائیاں نیں اس شہرِ دیاں قسماں
 تھاں تھاں تے گواہ بنیاں تے آنِ مدینے دا
 رتبے خُدا وُتوں انسان تے اک پاسے
 رکھدے نیں ملائکہ وی ارمانِ مدینے دا
 تا حشرِ بلا دالے سرکارِ دی اُمتِ نوں
 دیکھو ایسے غلاماں تے احسانِ مدینے دا
 پئے جانڈی لے جھولی وِج خیراتِ شفاعتِ دی
 ہوندا لے سوالی نوں ایسے دانِ مدینے دا
 رحمتِ دی پناہ اندر آیا لے ظہوری دی
 جس ویلے دا بنیا ایس مہمانِ مدینے دا

دے تیرا دربارِ پیا پا جھولی خیر فقیراں نوں
 دے صدقہ اپنی رحمت دانہ تک میراں تقصیراں نوں
 پئی بولے دھڑکن سینے دی بس اکوتا ہنگ مینے دی
 ایہہ درداں مائے منگدے نیں تیری نظر اں دیاں تیراں نوں
 گھیاں نے تیرے شہر دیاں نیں دل دیاں ریحیاں ٹھہر دیاں
 کدی چچاں چن چن لکھاں نوں کدی دیکھاں تن دیاں تیراں نوں
 تیرا وہ پاک دواراے جنت توں ودھ پیارا اے
 ہر تھاں تیرا چمکارا اے روشن کرد اتھت دیراں نوں!
 جگ لگے لگی والے دے غیراں دے نال کوں لگے!
 جو لگی مرشد والے نوں کیہہ سارا وہدی بے پیراں نوں
 اوہ گھڑی ظہوسی آوے گی روضے دی جالی چچاں گا
 حالی مہربیاں رورو کے کچھن پیاں نقدیراں نوں

اوہ آقا کسلی والا اے رُب دا محبوب سدا نڈا اے
 اوہ جو آکھے مولا منے جو چاہت دا اے ہو جاندا اے
 یسِ رِ حِلْم دی کہیہ تو صیفت کراں اوہے خلق دی کہیہ تعریف کراں
 دشمن وی درتے آجاوے لاہ چا در بیٹھ وچھاندا اے
 ہتھ دو جگ دی سرداری اے، کسلی دی بکل ماری اے
 دینیک خُدا دے گھر دا اے عناراں وچ پیر و گاندا اے
 چاہوے تے چن نوں توڑ دیوے دل منے سُوج موڑ دیوے
 آجاوے موج تے پتھراں نوں اپنا کلمہ پڑھواندا اے
 کوئی کیہہ سمجھے کوئی کیہہ جانے اوہا رتبہ مولا ای جانے
 جنہاں توں پتھر کھاندا اے اوہناں دی خیر مناندا اے
 مخلوق اوہی شیدائی اے دُر اُتے تھبکی خُدا ئی اے
 یسِ وی آس ظہوری لائی اے کد سوہنا کول بلاندا اے

جہڑا رسول پاک توں مشربان ہو گیا
 سمجھو اوہدی نجات دا سامان ہو گیا
 میرے نبی دے نور دا ہو یا جدوں ظہور
 میرا خدا دی ذات تے ایمان ہو گیا
 کر دے نیں رشک ویکھ کے سائے ملائکہ
 جبریل کسلی والے دا دربان ہو گیا
 راضی گنہگار تے ہو جائے گا خدا
 راضی جے دو جہان دا سلطان ہو گیا
 آئی اخیر وقت جدوں مصطفیٰ دی یاد
 مَر جانا میرے واسطے اسان ہو گیا
 جس نوں ملی ظہوری محبت حضور دی
 اللہ دا فضل اوہدا نمکبسان ہو گیا

دل اوہ دل جس دل چپے پیار محمد دا
 اکھ اوہ اے جنوں ہو جائے دیدار محمد دا
 راہ اوہ اے کہ جس راہ تے محبوب خد اٹریا
 تھاں اوہ اے کہ جس تھاں تے دربار محمد دا
 سرکار دابندہ بن سب نوں جے مناؤنا ایس
 اقرار خندا اے استر محمد دا
 لعنت دا طبق ملیا تعظیم گئی ساری!
 شیطان نے کیتا جسدا انکار محمد دا
 ہو جائیگی اللہ دے مجرم دی شفاعت دی
 نہ بخشیا جائیگا گناہگار محمد دا
 یارب ایہہ ظور سی وی ٹر جائے بیٹے نوں
 دل ہندا اے ہر ویلے طلب گار محمد دا

جاواں صدقے مدینے دے سلطان توں دو جہاں جس دی خاطر بنائے گئے
 کملی والے دے اون توں قربان میں سبکیاں دے نصیبے جگائے گئے
 درتے دربان جبریل ورگے کھڑے۔ گوئگے پتھراں نے دی اوہ کے کلے پڑھے
 اوہدی مرضی جے ہوئے تے دن نہ چڑھے شہنشاہ اہد کے درتے جھکائے گئے
 انبیار اسیں دُنیا تے آئے کئی۔ نہ کے نوں ملی شان اوہ کے جیسی
 رات معراج دی دیکھو جس د لئی۔ عرش د سار کرتے سجائے گئے
 گلان دساں کیہ حج دے مہینے دیاں منگیاں خیراں ہی دے سفینے دیاں
 وسدیاں رہن گلیاں مدینے دیاں جتھے مینہ رحمتاں دے دوسائے گئے
 سیراے زمانے دی کردے رہے۔ جلوے ایہہ رحمتاں دے کہہ کے ملے
 ریس اوہناں دی کھڑا ظہور می کرے
 بختاں والے مدینے بلائے گئے

جس دل نون تاہنگ مدینے دی اوہنوں نہ کتے آرام آوے
 بیمار مدینہ بچ جاندا جس حاضری دا پیغام آوے
 اک وار جنہاں نون ہو جکسا دیدار حضور دے روضے دا
 اوہناں دے لبائے ترات نے سرکار دے شہزاد نام آوے
 تئیں عقلاں وچپہ ساکد اڑتے محبوب دی چوکھٹ دا
 ہر ویلے عرشاں فرشاں توں روضے تے درود و سلام آوے
 دو جگ دی حکومت دا والی بیٹھا لے صرف چٹائی تے
 اس بوریے تے جبریل ایس لے رب پاک کلام آوے
 بے چیناں نون چین آوے گا ہر عاصی بخشیا جاوے گا
 اللہ دے گل رسولاں دا محشر وچ جدوں امام آوے
 دو جگ دیا سوہنیا محبوبا جس دن داسینہ وینج لیا
 منگد اے ظہوری روز دعائے درتے فرغلام آوے

جدوں تیک دل دی صفائی نہیں ہونی
 محسوس درتے رسائی نہیں ہونی
 ایسہ دم زندہ بے کھلی والے دا دم ایس
 اصل زندگی اوس سوہنے د اہم ایس
 عنہ مصطفیٰ نے ای بس او نام ایس
 کے کم ایس ساری خدائی نہیں ہونی
 اوہ ساری خدائی دا مختار اک اے
 نبی ساریاں اوی سردار اک اے
 تے ساڈا اوی محشر نوں عنہ خوار اک اے
 پناں اوہدے مشکل کشائی نہیں ہونی
 جدھے جوڑے نوں عرش رحمان چمٹے
 زمیں چمڈی نالے اسمان چمٹے
 کوئی نہ اوہدے ناں نوں انسان چمٹے
 بغیر ایس ناں دے رہائی نہیں ہونی

جہدے جوڑے نوں عرش سینے لگاؤے
 اوہنوں گود وچ لے کے لوری سدا
 جیب خد جس دا اجڑ چراوے
 عیلمہ جیہی ہور دانی نیس ہونی
 ید بیضا دی گل بیشک نرالی
 دم عیے دی ہے اگرچہ مثالی
 خدا دی قسم قاب توین ڈالی
 کے نوں دی اوہ رات آئی نیس ہونی
 ہوئے سوہنیا تیرے درتوں نہ دُوری
 رہوے تیرے تداں دی ہر دم حضوی
 تیرے در دامن گتا ایہ تیرا ظہوری
 کہ در در دی میستھوں گدانی نیس ہونی

دل ترفند امینے دے دربار واسطے
 اکھیاں دے بُوہے کھولے نیں سرکار واسطے
 دونویں جہان سید ابرار واسطے!
 سب کچھ بسنایا یار نے اک یار واسطے
 عرشی وی جان نثار نہیں اُسن میثال دے
 فرشی سند اتجستی انوار واسطے!
 سایہ سی نور داتے رہیا نوریوں دے کول
 کملی دی چھاں بسنائی گنہگار واسطے!
 سختی اجل دی نہیں ایہ مے رون و ایو
 دم رک گیا اخیر تے دیدار واسطے!
 میرا تم ظہوری میری گفت گوتم
 سب کچھ شنائے احمد مختار واسطے

چلیے مدینے سائے چھڈ گھر بار دیئے
 روضے دی جالی اتوں تن من وار دیئے
 چنگا جے نصیب ہووے چنگی رہنمائی ہووے
 اودھروں بندھے اکھاں جھڑی لائی، سووے
 خاک راہ مدینے والی سوجھ پائی ہووے
 ہون جے ہزار جاناں اوس ویلے وار دیئے
 گلیاں مدینے دیاں پھریئے فستیراں وانگوں
 روضے اچھے کھڑے رہیئے عاجزاں حقیراں وانگوں
 پے رہیئے بحدے چہ عاصیاں ایراں وانگوں
 چکے نہ سراساری زندگی گزار دیئے
 ہووے جے ظہوری فضل رب العالمین دا
 مل جائے اوتھے کوئی ٹکڑا زمین دا
 روضے توں اوہلے رہ کے حج نہیں جین دا
 بن پروانے، کر زندگی نشار دیئے

ہجر دی مکدی نہیں رات مدینے والے
 پاکرم اپنے دی اک جہات مدینے والے
 یاد وچ تیری جو اکھیاں میں دگائے اتھرو
 کول اینجو مرے سوغات مدینے والے
 تیرے دربار توں اک پل نہ جدا ہو اوں میں
 وس بے ہوون ہر حالات مدینے والے
 چہرہ بس آپ دا اک وار نظر آجائے
 ہون جدا آخری لمحات مدینے والے
 میرے مولا دی رضا اوس کے چھاواں کر دی
 جس تے راضی اے تیری ذلت مدینے والے
 اک تیرے ناں توں سوا ہو نہ پتے کجھ وی
 ایہہ ظہوری دہی اے اوقات مدینے والے

جہڑے دل اندر یاد بچناں دی اوس دل نوں چین قرار کتھے
 اکھاں روندیاں نیں زار و زار کتھے سوہنے نبی داپاک دبار کتھے
 جنت اوہ جنت نیرکاں بندیاں دی گنہگاراں لی ایہہ بہشت کجھلا
 بھلا اوس فردوس کے محل کتھے تے مدینے دے دروہوار کتھے
 جہڑی دھرتی نکاری سی جگ اندر اوس دھرتی تے رب نوں پیا یا
 بدل ظلمات دے چھائے ہرپا سے دے رحمت دیکھ انوار کتھے
 دشمن آؤندے چل کے وچ قدم ماں سوہنا چادر اں سبھ دچھاندا
 ادھکے خلق نے خلقتاں موہ لیاں ادھکے فیض دا ہوئے شمار کتھے
 نور بشر دے ایہہ تمام جھگڑے عقل کولوں تمسام نہ ہو سکے
 عشق دیکھیا شب معراج اندر جبرائیل کتھے تے سرکار کتھے
 مالک ہوئے لولاک دا آپ سوہنا پیں مش بان ظہوری غمخواراں
 پانی قاب توہین دی جگہ کتھے روون لی عرادی غار کتھے

کرم تیرے دانہ کوئی ٹھکانہ یارسول اللہ
سدا کھلائے رحمت داخزانہ یارسول اللہ

مرا ایمان این دن حشر دے سرکار دادا من
بنے گاسب دی بخش دا بہا نہ یارسول اللہ

تیرے دربار دا صد امیری وی فقیری وی
تیرے فیضان دے سائل زمانہ یارسول اللہ

جو تیری یاد وچ گزے جاتی اوہ حقیقت ہے
بناں تیرے ہے جو کجھ وی فسانہ یارسول اللہ

جدت چھپن گھے اسکے دوشتر قبر دے مینوں
سناواں گدروداں دا ترانہ یارسول اللہ

فدا ہووے ظہوری اوس ویلے ککھری پلوں

جدوں ہووے بدینے نوں رانہ یارسول اللہ

حاضری

روزِ ازل توں کہیا بیسک جنہاں مکے ڈھکیاں خلقتاں ساہیاں نہیں
 کبے پاک دے سبھناں طواف کیتے جوں جوں آیاں اتھے واریاں نہیں
 حجرِ سودے کیاں نے بوسے جتھے ہنڈیاں بہت دُشواریاں نہیں
 آپ زمرم نوں جدوں سی ڈیک لائی ہوئیاں ختم سبھے بقیریاں نہیں
 صفا مروتے دوڑدے پئے سائے ایہ نشانیاں لہم نوں پیاریاں نہیں
 ہو یا حج میدان عرفات اندراہ وزاریاں تے اشکباریاں نہیں
 شامِ عشاءِ مرفہ مقامِ آکھے دو نویں کھٹیاں نمازاں گزاریاں نہیں
 کیتی آن قربانی منی اندرتے شیطاناں نوں کنسکراں ماریاں نہیں
 مکے جا کے وداعِ طواف کیساں گیاں حجِ دیانِ مہ داریاں نہیں
 غارِ حرا دی دیدِ قربان جاییے جتھے آتاں رب اتاریاں نہیں!
 غارِ ثور تے جانڈے نصیب لے او تے منزل لاں اڈیاں بھاریاں نہیں
 او تھے جاییے ظہوسی تے پتہ لگدا کوں یا نہ جانڈے یاریاں نہیں!

حضورِ

مکے حاضری دے دن ہوئے پورے ہن مدنیے دے وٹے تیاریاں نہیں
 نبی پاک دے شہرنوں جان پیاں بختاں والیاں موڑاں لاریاں نہیں
 جنگِ بدر میدان دی دید ہوئی فوجاں کفر دیاں بچتھے ہاریاں نہیں
 پہلی فتحِ اسلام نوں ہوئی ایستھے ہویاں دشمنانِ ڈہیاں خواریاں نہیں
 ایتھوں رٹے محبوبِ دی یادے کے جدھے واسطے رونقاں ساریاں نہیں
 دلاں چہ طوفان نہیں سہراں دے پلکاں ہنجواں نال شنگاریاں نہیں
 رخصے پاک دی جھنک جباں نظر آئی اکھاں ہون پیاں صدقے واریاں نہیں
 جابی لبائے ہویا دروسدے کھلیاں رحمتاں والیاں باریاں نہیں
 ہوئے جالیاں دے جدوں ان نیڑے گلاں بھل گیاں اوتھے سائیاں نہیں
 سینے لاکے جالیاں نال رٹے اکھاں دینج کے رخصے نوں ٹھاریاں نہیں!
 منظرِ کبیرہ اے ظہورِ سی ہس کبیرہ دساں اکھاں اوتھے حیران چاریاں نہیں
 دن ادوہ ہڑے اوتھے ننگدے نہیں اتاں ادوہ جو اوتھے گزاریاں نہیں

حضورِ

اوتھے دل بس انجوائی چاہوند اسی مجھ نبوی دکھ دیوار چٹھاں !
 نوری جالیاں اکھاں دکھناں لاواں روضے پاک دے پاک انوار چٹھاں
 جھکد اُجھکد استوناں دکھ کول جاواں سینے لاسب نوں سینہ ٹھار چٹھاں
 لواں ممبر مخرائے خوب بو سے جذبہ پیار داکر کے نثار چٹھاں
 کیاری جنت دی کہیا حضورِ پس نوں اوہ نکرانے دے نفل گزار چٹھاں
 نت صفّہ چبوترے کول جا کے پتھے عاشقاں دی یادگار چٹھاں
 چٹھاں کنکراں مجھ دے صحن دیاں جا کبوتریاں دی بیٹھی ڈار چٹھاں
 چٹھاں راہواں تے سوہنا محبوب ٹریا اوہناں راہواں اگرو غبار چٹھاں
 لکھ گلیاں دکھ چمدارہواں اوتھے پھر کے شہرے کوچے بازار چٹھاں
 چٹھاں پیردینے دے کتیاں داکر واری چٹھاں لکھ دار چٹھاں
 نسبت جدی حضور دکھناں ہووے شکر رب داکر کے ہزار چٹھاں
 جہڑا نام ظہوری محبوب تے نوں کیوں نہ اوس نوں میں وار چٹھاں

نہ نیر و گایاں بن دی اے نہ درد سنایاں بن دی اے
 اللہ دیا سو ہنیا مجھو با گل تیرے بسنایاں بن دی اے
 محشر وچ سائے رورو کے مجھو پ خندا نوں آکھن گے
 آج بگڑی قسمت ریاں دی رگڑ دے آیاں بن دی اے
 طیبے سفر دیاں اہیاں نوں بھل جان نظائے دُنیا دے
 اکھیاں دی عیت ترو ضئے ا دیدار کرایاں بن دی اے
 شبیر دے خون نے کربل دی مٹی نوں ایسہ فرمایا سی
 حق سچ دی عزت بھلے وچ اج سبیس کٹایاں بن دی اے
 اس رنگ برنگی دُنیا تے کدھرے نہ ہو ر نظر آوے
 جہڑی رونق کملی والے دے بہا تے جلیاں بن دی اے
 جس دین دا ظہوی وینج لیا دبار محمد عربی دا
 دل وچ تصویر مدینے دی ہن نعت سنایاں بن دی اے

ہر پاسے رحمت و سدی اے ہتھ بندھ کے بہاراں کھلیاں نہیں
 سائے جگتوں میں سوہنا ایں سوہنے دیاں سوہنیاں کھلیاں نہیں
 ہر اک دی زبان تے صکے علی سرکار دادا در سبحان اللہ
 اس درتوں فیض اٹھائے نہیں گل بنیاں تے گل دیاں نہیں
 ہوئی دُونی مہک فضاواں دی پئی قسمت جاگ ہواواں دی
 انج لگدا اے ڈھوڑ مدینے دی جویں سڑچ پالئی کھیاں نہیں
 پئی آکھے دھر کن سینے دی چم داروہ خاک مدینے دی!
 اس کرماں والی دھرتی تے لائیاں سرکار نے تیاں نہیں
 نیت دا بیڑا پار ہووے بھانویں دکھ درد ہزار ہووے
 جدوں کسلی والا یاد آیا مہیکر سرتوں بلاواں ٹلیاں نہیں
 کوئی مدو کو یار ظہوری نوں دعوائے نہ کرے محبت دا
 اس دکھے پیڑے وچ پے کے بھسل جانیاں بھلیاں کھلیاں نہیں

سب عرشی فرشی رات دنے پڑھدے رہندے صلواتاں نہیں
 چھتے روضہ میرے آقا اس شہریاں کیا باتاں نہیں
 جدوں جالی دے نیڑے ہو کے کچھ عرضاں کرینے رو روکھے
 اس ویلے کرماں والے توں لکھ صفتے دن تیرا تاں نہیں
 ہر دکھ مدینے بھل جاندا او تھے ہنجاں ڈاپے مل جاندا
 سرکارِ مدینہ دے وٹوں ایہ امتہ نوں سوغاتاں نہیں
 پئے چار چو فیڑے جالیاں دے جھڑپ ہر وقت سو الیاں دے
 ہر اک جھولی دے وچہ پٹیاں اوہکے فضل دیاں خیرا تاں نہیں
 اک پل جو مدینے رہندے اوہنوں آخر کہنا پسندے
 ایٹھے نور دیاں برساتاں نہیں اس شہریاں کیا باتاں نہیں
 کیہہ حاضری اکوئی حال کہوے او تھے کچھ نہ ظہوری یاد رہوے
 روضے دے آگے ہتھ بندھ کے چپ کھڑیاں قلم دواتاں نہیں

اکھیاں دے زیر جدائی و چہرہ دن رات دگائے جانڈے نیس
 خوش بختاں نوں مجبواں دے دیدار کرائے جانڈے نیس
 اک وار فرشتے روضے تے جو آوندے فیر نہ آوندے نیس
 سرکار دے اُمتی نے جہڑے مڑ مڑ کے بلائے جانڈے نیس
 کعبے دادوارا کیہ آکھاں روضے دا نطن ارا کیہ آکھاں
 ایچھے درد سنائے جانڈے نیس او تھے درد و ڈائے جانڈے نیس
 اک جھلک پی جدیوسفؑ دی ہتھ کٹے عورتاں مصر دیاں
 بن ڈھٹیاں اہدے نام اتوں کئی سیس کٹائے جانڈے نیس
 کئی جاگدیاں دی عمر گئی رکھ رکھ کے اڈیکاں یار دیاں
 سفنے وچہ آکھے کیاں دے سٹے لیکھ جگائے جانڈے نیس
 ایہہ عشق ظہور سی کئی واری مرنے توں پہلاں ماردا آکھے
 دکھ سہہ کے وی مجبواں دے سوناڑا ٹھکے جانڈے نیس

یاد و چہ روندیاں میں اکھیاں نکائیاں
 سد کو مدینے آقا کرو مہر بانیاں
 ساری کائنات دا خزینہ مل گیا اے۔ اللہ دی سو نہہ جنہاں نوں نیمہ مل گیا اے
 جا لیاں دگ کول بہہ کے اہاموں جان مانیاں۔ سد کو مدینے
 سائے جگ نالوں او فضاواں ای نہ ایلا۔ دسدیاں جدوں سوہنے روضے دیاں جا لیاں
 شالا کہے پھیر آون تاناں اوہ سہانیاں۔ سد کو مدینے
 درے سوالیاں دی جھولی خیر پاوناں۔ عاجزاں غریباں تائیں سینے نال لواناں
 اینجو کج بالاں دیاں عادتاں پُرانیاں۔ سد کو مدینے
 غیراں اگھے کدی دکھ اپنا نہ پھول دے۔ چپ چپ رہندے مومنوں اُچھاوی نہ بول دے
 آقا دے غلاماں دیاں اینجو نہیں نشانیاں۔ سد کو مدینے
 ساڈا تے ظہور می اینجو دین تے ایمان ایں۔ پیار کملی والے داعبادتاں دی جان ایں
 پیار بناں سبھے گلّاں قصے تے کہانیاں۔ سد کو مدینے

راہیا سو بنیا مدینے وچر جا کے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
 سو بنے روضے آکھے سر نوں جھکا کے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
 گھڑی حاضری دی جس ویلے آوے گی سونہہ رب دی خدائی مل جاوگی
 اوختے ہنجاں دے ہا رہنا کے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
 دس پین گے نظا کے تینوں نو دے، ہٹیر جس ویلے ہو دیر گ حضرت دے
 جالی چم کے سینے دے نال لاکھے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
 اوہناں پتھراں توں لوکی چنڈا رے جنہاں چم لے پیر سرکار دے
 اوہناں پتھراں دے پیریں ہتھ لاکھے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
 جا کے دیکھیں اہدی مٹی خوش نصیب نوں جنہ لوریاں سائیاں سی حبیب نوں
 متھے اتے اوس مٹی نوں سجا کے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
 مسکھ چین اوہ ظہومی ساڈی جان دار روضہ رب کے حبیب عالی شان دا
 اوہدی چھانویں دکھ اپنا سنا کے تے میرا وی سلام آکھ دئیں

جھتوں جگ تُثنائی لیسندائے جتھے فخر تمام نہ ہوندی کے
 چلو چلئے یار مدینے نون او تھے کدی وی شام نہ ہوندی کے
 کر عمل حضور دے حکماں تے جھکٹ جائسے کار دے قدماں تے
 کس کم اوہ گولی آقا دی جہڑی دلوں غلام نہ ہوندی کے
 جہناں تن من و اریاں سوہنے توں مر کے دی سداؤ زندہ نہیں
 اوہ جان سدا بے جان رہو جہڑی یار بے نام نہ ہوندی کے
 مل اوس داکتے نہ کوئی اے۔ جنہوں یار دے گھر نہ ڈھونڈی کے
 بھانویں شکل دی سوہنی ہوندی کے بھانویں عقل و مضام نہ ہوندی کے
 گستاخ جہڑے مجوہاں دے او نہاں توں کنارا چنگا کے
 ایسے بندیاں نال ساڈی تے کدی دُعا سلام نہ ہوندی کے
 جدو کن دُنیا والے سوں جانڈے او دوں اللہ والے جاگد نہیں
 بندگی ایہہ ظہوری ایسی کے جہڑی برسر عام نہ ہوندی کے

کملی والے دے راہواں توں قربان میں سوہنا چدھروں گیا دن چڑھو نڈا گیا
 اُبدے رُتے نون بنڈیاں تے نٹا ای سی اوہ تے پتھراں نون کلمہ پڑھو نڈا گیا
 حُسن سوہنے اچمکاں پایا ردا، روپ دکھ اے نبیاں دکر اردا
 اوہوں ڈرنہ رہیا حشر دی ناردا، جھڑانیڑے محُسدک آوندا گیا
 آئے عم لے کے مسُور ہونڈے گئے، اپنے بیگانے منظور ہونڈے گئے
 درد دکھیاں دسب دُور ہونڈے گئے، کملی والا جدوں مُسکراوندا گیا
 اک حقیقت دی پہچان بن دے گئے، آئے کافر مسلمان بن دے گئے
 وگڑے مُڈھاں دکانسان بن دے گئے، سوہنا ڈگیاں نون پٹھ کے اٹھاوندا گیا
 لادواروگیاں نون آرام آگیا، بن کے رحمت محُمد دا نام آگیا
 جو وی فتدماں چہ بن کے غلام آگیا، آقا سبھناں دی بگڑی بناوندا گیا
 سفر پیارا مدینے دے ول جان دا، رُتے سوہنا محُمد دے مہمان دا
 ساتھ ملیا ظہور سی ثنا خوان دا، ساکے اہ نقال پڑھ پڑھ سناوندا گیا

ہا دیا تا جہ دار مدینے دیا سو ہنا کوئی نہ تیرے جیسا دکھیا
 جنہاں اک ڈار تیری جھلک دیکھ لسی اوہناں پھر نہ کوئی دوسرا دکھیا
 سچے رب دی کرانی ایسے چچان توں وحشیاں نوں بنایا اے انسان توں
 رب دا فرمان توں ساڈا ایمان توں دیکھ کے تینوں بنیاں خدا دکھیا
 جلوہ گاہِ نبی اُمّ ہانی دا گھر جتھوں ہو یا شروع اک انوکھا سفر
 نور نوں رب نے دیا مقام بشر آپ جبریل سدہ تے جا دکھیا
 حوصلے ماڑیاں دکھ دھائے پیا عاجزی تگڑیاں نوں سکھا دے پیا
 زیر غاراں چہرے کے دکھا دیے جتھوں عرشاں تے رب نے بلا دکھیا
 دل نوں موہ لین دا لے نظائے برے جلو دنیا دیو چہ پیارے پیارے برے

پڑھو سی نوں بھل گئے ایہہ سارے برے
 جہڑے دن ۱۱ در مصطفیٰ دکھیا

او گنہاراں کے بلہاں تے جسدوں نام حضور آجاندا کے
 بخشش دے جو بے کھل جاندا کے رحمت نون سرور آجاندا کے
 سرکار دی محفل و چہرہ ہڑا آوندا اے خالی نیس مڑدا
 بھلیاں نون می کھلی والے اچیتا تے ضرور آجاندا کے
 مجبور خدا دی نسبت دی تاثیر زالی دیکھی اے
 بندیاں نون اکھیاں بند کر کے دیکھن اشعور آجاندا کے
 دنیا دی محبت دسارے لشکارے اوہنوں بھل جاندا کے
 جدے دل و چہرہ مدنی ہا ہی دی الفت دا نور آجاندا کے
 دنیا دا نظارا کوئی وی چنگا نیس لگے اکھیاں نون
 جدوں عاشق کملی والے دے رخصت تون سرور آجاندا کے
 نیویں نون ظہوری پھل لگے اسچ اکھیار بے بندیاں نیں
 اوہ ٹہن ہمیشہ ٹہ جاندا کے جہناں نون غرور آجاندا کے

نہیں بھل دامنہ دانظن ارا یارسول اللہ
 سدا وسدا رہوے تیرا دوارا یارسول اللہ
 دیکھتوں توں لے کے روضہ اطہر دے پوتے تک
 ایہہ چائن تیرا لے سائے داسارا یارسول اللہ
 اساڈی آبروی توں ساڈا مان دی توں ایں
 تیری رحمت غلامان اسہارا یارسول اللہ
 دھاڑے حشر دے سب نوں خد بخشنے گا اس دے پیے
 جدوں ہو جائے گا تیرا اشارا یارسول اللہ
 فرشتے ، اولیاء جن و بشر ، شاہ و گدا سب
 ترے دربار توں ہوندا گزارا یارسول اللہ
 جدوں انان ترا آیا ظہوری دے لبان اُتے
 چمکا اٹھیا مشر دستارا یارسول اللہ

بڑی نحوشت جو توں سب مہکن فضاواں یارِ رسول اللہ
 ترے دم نال نہیں ٹھنڈیاں ہواواں یارِ رسول اللہ
 میں کچھ وی نہیں جے تیرے نال میری کوئی نسبت نہ
 میں سب کچھ ہاں جے میں تیرا سدواں یارِ رسول اللہ
 جنہاں میں تیریاں متدماں نوں سینے نال لایا اکے
 نصیباں وایاں ہویاں اوہ تھاواں یارِ رسول اللہ
 مدینے آکے ایجو رات دن میری عبادت کے
 تیرے روضے توں اکھیاں ہٹاواں یارِ رسول اللہ
 اہل دے آون توں پہلاں جے تیری دید ہو جائے
 میں ایسی موت توں قربان جاواں یارِ رسول اللہ
 کوہیں سوز آشنا تھریر ہو جائے ظہوری دی
 قلم جامی دایں کہتوں لیاواں یارِ رسول اللہ

اک نویں حیاتی مِدی اے بول ایسے عسری ڈھول دکنیں
 انسان تے رہ گئے اک پاسے پتھری سُن کے بول دکنیں
 جہاں من لیا منظور ہوئے۔ مغرور ہوئے جو دُور ہوئے
 کئی دُور وں آجھر پُور ہوئے۔ کئی خالی رہ گئے کول دکنیں
 ہوئے سوکھے ساغلاماں دے آئے مُوس خاصاں عاں دے
 نغماں دُور دسلا ماں دے۔ پئے کناں وچ رس گھول دکنیں
 کئی شربت وصل دا پین پئے۔ کئی ناں لے لے کے جین پئے
 کئی سوہل مُوک حسین پئے۔ اہدراہ وچ جاناں رول دکنیں
 بن جھلے سیس نواون گے۔ اوہ رازِ حقیقت پاون گے
 عقلاں والے بچھتاون گے۔ جہڑے علم حضور دا تول دکنیں
 جگ منگتاں سارا مدنی دا۔ رہو کوساں دارا مدنی دا
 جہاں لبھیا سارا مدنی دا۔ اوہ کدوں ظہوری ڈول دکنیں

مری عزت ترے نام دے سہاے یارِ سُولِ اللہ
 مری کشتی نوں می لاؤ کسارے یارِ سُولِ اللہ
 ترے درتے میں سر رکھیاتے دل دی ایہہ تمنا ایس
 نہ اہن مینوں کوئی آواز نامے یارِ سُولِ اللہ
 قسم رَبِّ دمی جیاتی میری دا ایجو امی سرمایہ
 ترے درتے میں دن جھکے گزارے یارِ سُولِ اللہ
 کدی دیدار دے کے ایساں نوں وی شاد کر دیو
 ایہہ روندے بنیں نے کر ماں دے مارے یارِ سُولِ اللہ
 خُدا دَا فَضْلِ اس خوش بخت نوں بیک کہندالے
 جہڑا اک وار وی دل تھیں پُکارسے یارِ سُولِ اللہ
 ترے پروانیاں دی کون گنتی کر کے آقا!
 ظہوری جھے کئی پھر دے وچسے یارِ سُولِ اللہ

اکھیاں دکھوئے کھٹے نیر دل سیج و چھا کے بیٹھا اے
 ہر کوئی وچہ اڈیکھاں دکھو بار بھسا کے بیٹھا اے
 سرکار د ارتبہ جان دیاں - استاں بون قرآن دیاں
 رب قسم اٹھاوے اس تھاں دیا جتھے سوہنا اس کے بیٹھا اے
 رحمت د افرین بنیا ایں - نیرب توں مین بنیا ایں
 محبوب خدا اداں دن توں اوتھے ڈیرے لاکے بیٹھا اے
 کیہہ خبر ہووے انساناں نوں - رب جانے اہدیاں شانوں
 جدھے وقت ماں وچہ جبریل ایں خود سیس نوں لاکے بیٹھا اے
 دن مکے گئے راتاں مکے گئیاں - زندگی دیاں نبضاں ک گئیاں
 کیہہ ویلا سی جس ویلے اوہ - عرشاں تے جا کے بیٹھا اے
 ہر وقت کرے اتھا دی ثنا - چنگا اے بخت ظہوری دا
 محبوب مینے والے دی - ہٹرا نعت سنا کے بیٹھا اے

اوہناں دا عشق سلامت اے مقبول اوہناں دیاں باتاں نیں
 کئی والے دی یاد اندر جہناں دیاں لنگھ دیاں راتاں نیں
 سُرکار دی محفل کیا کہنے جس ویلے آپ دا ذکر چھڑے
 پئی گونج درود سلاماں دی ایہ سُر نور دیاں سوغاتاں نیں
 محبوب دی محفل تے رُل کے بدلاں نیں آن صلاح کیتی
 چلو ہور اگیرے چل و سینے ایستھے ہنجاں دیاں برساتاں نیں
 زُلف و رخسار دا ذکر کرے کیہڑا سُرکار دا ذکر کرے
 ایستھے بڑیاں بڑیاں لکھاریاں نیں بھن چھڈیاں مسلم دواتاں نیں
 نہ چھیر کسے چوہ کیتے نوں کولوں دی لنگھ جاچپ کرے
 ایناں دیاں دکھریاں رسماں نیں ایناں دیاں دکھریاں داتاں نیں
 کیہتہ بھنچنا ایس یا زُلموری نوں دوسرے نی گل مُکا دیواں!
 اوہ اتک لینا لکھ عیداں نیں مل سپینا لکھ شہرتاں نیں

رحمتاں دا تاج پا کے رُتبے ودھا کے
 گھٹیا حبیب سوہنا رب نے سجا کے
 رستیاں سلامی دتی آمنے لال نوں
 چھکيا حلیمہ جدوں سینے نال لا کے
 بڑے مغرور تے قبیلیاں دے چو دھری
 نیویں ہو کے بہر گئے حضور کول آ کے
 کویں دعوے کراں اوس دردی غلامی دا
 جھتے جبریل آدے سر نوں جھکا کے
 ہنجاواں دے موتیاں نوں اکھاں تے سجا کے
 انج دیو حاضری مدینے وچہ جا کے
 ماڑے تے نکمے جھے ظہوری نوں نوازیا
 وار وار سوہنے کول اپنے بلا کے

راضی جنہاں گنہگار اں تے حضور ہو گئے
 معاف اللہ و لّوں اونہاں دے قصور ہو گئے
 سو دکھیلے نیکیاں ہزار کیتیاں
 پتھر پین تے دُعاواں سرکار کیتیاں
 فیری ڈگ پئے پیریں منظور ہو گئے
 ساری دُنیا توں وکھ انظارا ویکھ دے
 جہڑے جا کے نبی پاک دا دوارا ویکھ دے
 جدوں ویکھیا بدینہ دکھ دُور ہو گئے
 ساہ مکھلے تاہنگ حالی تیک رکھی اے
 ایناں اکھیاں ویداردی اڈیک رکھی اے
 بھاگاں والیاں دے نام منظور ہو گئے
 راضی جنہاں گنہگار اں تے حضور ہو گئے

طہ دی شان والیا

عرشاں تے جان والیا

اُچّالے مہتام تیرا	کیڈا سوہنا نام تیرا
آستیاں سُنانِ دِلیا	سُچّالے کلام تیرا
ہُنڈے صُبحِ شام تیرے	تندکرے نے عام تیرے
بکریاں چہرانِ دِلیا	بادشاہِ غلام تیرے
رَبِّ دِلیا سلام گھنّے	شان تیری بلے بلے
چادرانِ دِلیا	ویریاں دے پیراں تھلے
عُمانِ دِلیا	سدا بے سہاریاں نوں
سینے نال لانِ دِلیا	ماڑیاں چپاریاں نوں
دُور میری دُوری ہوئی	دلِ دی آس ٹُپری ہوئی

حاضرِی ظہوئی ہوئی

رُخصّے تے بلانِ دِلیا!

جس دل و چہ حُب نبیٰ دی نیس اوہدی بولی وچ تاثیر نیس
 جنہوں درد دی دولت مل گئی اے ودھ اوس توں کوئی امیر نیس
 کہہ دساں شان اس سینے دی جہک اندر یاد مدینے دی
 سو نہ ربّ دی دونہاں جہاناں وچہ کوئی ایہدے جیہی جاگیر نیس
 اللہ دے بندیاں دی مرضی اللہ پوری کر دیند اے
 قادر دی مرضی توں ودھ کے کوئی دکھری شے تفتیر نیس
 ایستھے کم ناہیں تاویللاں دا اسٹیا بھار دیلاں دا
 چتھے عشق ہے حج اپیلاں دا او تھے عقلاں دی تفتیر نیس
 پڑھ پہلا سبق عقیدت دا بے لبھنا ایس راہ حقیقت دا
 کہہ فائدہ شان و شوکت دا بے چنگی ہوئی اخیر نیس
 بل جائے گدائی اس دردی جہدی تاہنگ فرشتے رکھدے نیس
 اوس ربّ توں ظہوری کہہ لینا جو یارے درد فقیر نیس

انوار دایمہ وسد اپیا چار چو فیرے تے
 اُمت دیاں عید ان لے کر کار دے ڈیرے تے
 محبوب دمی دید لئی اکھیاں دمی خوشی دیکھو
 ہنخوار اچہ راغاں ایں پلکاں دے بنیر کے تے
 سونہ رت دمی زمانے دے رس جان دغم کوئی نہ
 راضی اے جدوں تیکر میرا مرشد میرے تے
 میخواراں نوں کافی اے تک لینا ای ساقی دا
 ساغر دی ضرورت نیں جج اوہ اکھیاں نہ پھیر کے تے
 مے پنی تے دگ جانا دگ جانا تے اٹھ پیسناں
 مے نوشی دا سہرا لے میخوار دے جیرے تے
 اوداں اظہوی توں محبوب ایں مستان دا
 رحمت دنی نگاہ پانی جسدوں پارنے تیرے تے

جس راہ توں سوہنیا لنگھ جاویں اوہدی خاک اٹھا کے چم لیناں
 جد ہجر ساوے ناں تیرا اکھیاں نوں لا کے چم لیناں
 اک دن اوہ وی دن آوے گا جد درتے یار بلاوے گا
 رکھ رکھ کے تصور رخصنے دا اک نقشہ بنا کے چم لیناں
 زاہد جے پچھئے دس تیرے مجھو ب دا چہرہ کیسا اے
 میں ہورتے مجھ نہیں کہہ سکدا شہر آن اٹھا کے چم لیناں
 ہتھ مرشد دے ہتھ تیرے نہیں رت آکھے ایہ ہتھ میرے نہیں
 ایسے لئی مرشد کامل دے ہتھاں نوں جا کے چم لیناں
 مرشد توں تیرا در بدل اس در توں رت دا گھر ملدا
 میں ایسے خاطر دلیاں دی چوکھٹ نوں جا کے چم لیناں
 میرا مان ظہوری سوہنے تے میں کو بجا کیہہ تعریف کراں
 جو قلم لکھے ناں سوہنے دا اوہ قلم اٹھا کے چم لیناں

دن یار دیاں گلیاں اساں ساری خدائی کیہہ کرنی
 محشر وچ ساڈی بن جاوے نہیادی بنائی کیہہ کرنی
 ایس چپ چپ دکھڑے سہنے آں نہی بانوں کجھ نہیں کہنے آں
 ناں یار دالیسندے رہنے آں آں حال دہائی کیہہ کرنی
 جس دن دیاں اکھیاں لائیٹھے اکھیاں داچپین گوا بیٹھے
 دلدارے درتے آبیٹھے آساں ہوکئی کیہہ کرنی
 جہڑا عشق دے وچہ برباد ہووے دراصل اوہو آباد ہووے
 جس دل وچ پیار دی یاد ہووے اوہنے پریت پائی کیہہ کرنی
 نیت نے پارنگھانا ایس عملاں نے ساتھ نبھانا ایس
 جے اندروں میں نہ جانا ایس باہر دی صفائی کیہہ کرنی
 کج پال دے نال نیوں لائیے ہر دکھ تے مصیبت گل پائیے
 اک دردے ظہو ہی ہو جائیے درد دی گدائی کیہہ کرنی

نہ مال اولاد و اصدقہ نہ کار بار و اصدقہ
 اسیں تے تمھانے آق بار و خدائے یار و اصدقہ
 خدائے رازق اے اللہ و الیاں ایہ عقیدے
 خدا دیند اے پریند اے اپنے یار و اصدقہ
 لڑی چوں ٹٹکے دانہ ہمیشہ خاک و چوڑدا
 لڑی ہدی اے اللہ و الیاں پیار و اصدقہ
 مدینے و الیاں محفل چوں حسالی کوئی نہ جاو
 بھریں جھولی اسڈی اپنے یار و اصدقہ
 بجائے ناز اپنے نقش بندی ہون تے مینوں
 ایہہ بلیا سلسلہ مینوں نبی دے یار و اصدقہ
 ظہوری دی دی ہوئے درتے تے حاضری آقا
 ترے دربار تے آواں تے دربار و اصدقہ

مچھلے بوہے دینخ کے تیرے دواے آگئے
سُن عنماں دیا محرماں درداں دے مارے آگئے

زین تیرے کھڑا سُنے گا درد منداں دی صدا
لے کے جھولی وچ عنماں دجا بھار سائے آگئے

ترنیس سکدے ساں چھلاں پنیدیاں مجبو سالاں
توں نظر پائی اسیں ڈبے کنارے آگئے

لڑکھڑاندے ڈگدے ڈھیندے سنبھلے اٹھدے
ایس منزل تک اسیں تیرے سہارے آگئے

جنہاں وی ساقی دی نظروں ڈھلدی پی لسی
اونہاں خوش بختاں نوں کو تڑپے ہلائے آگئے

ایہ ہے میرے دوستو مُرشد کے قدام دی طفیل
سُن لیا جنہاں ظہوری نوں نطنائے آگئے

دل یار داندرا نہ لے یار دے کور آئے
 محبوب دی مرضی اے گل لائے یا نہ لائے
 جنت دی نیس خواہش مولا ایسے تمنا ایس
 محبوبے قدماں تے مری جان نکل جائے
 کون ایساں نوں سمجھاوے کہن اپنے جیہا اوہنوں
 جدی کالیاں زلفاں دی رت آپ قسم کھائے
 راہ یار د آئکنا ایس اس اوہ توں نہ ہٹنا ایس
 راہ وچہ اڈیکاں گھے اوہ آئے یا نہ آئے
 نال اپنے اڑائے جا میرے اتھرو ہوائے نی
 محبوب نوں رو آکھیں ہن ہو رنہ ترسائے
 جتن چہ مزا آئے سہ کار جے فرماون
 لے او سٹھو سی نوں اک نعت سنا جائے

جہاں فقیراں دے کج پال سپر ہوندے نیں!
 غریب ہو کے وی سب توں امیر ہونے نہیں
 اوہ دو جہان دے دکھڑے توں ہو گئے آزاد
 کسے دی زلف دے جھڑے امیر ہونے نہیں
 فرشتے اوہاں دی قسمت تے رشک کر دے نہیں
 مدینے والے دے جھڑے فقیر ہونے نہیں
 نہ قید عشق دے لئی کوئی حسنِ یوسف دی
 دلاں دے واسطے کجھ ہورتی سپر ہوندے نہیں
 بنا کے پسوں تے گھلیا اخیر کر چھڈی
 کرم دے فیصلے سب توں اخیر ہوندے نہیں
 ظہوری دیکھ کے نوں حقیر سمجھیں نہ
 حقیر ہو کے وی کئی بے نظیر ہوندے نہیں

بھانویں کول بلا بھانویں دُور ہٹا اسان درتے اونڈیاں رہنا ایں
 تیرے قدم ماں دے وچہ رو رو کے دکھ درد سناؤندیاں رہنا ایں
 نیس دُنیا دی پرواہ سانون، غم خوار دے ناں دی چاہ سانون
 اسان یار دے نماں نوں چم چم کے اکھیاں نال لاؤندیاں رہنا ایں
 ایمان اساڈا کہند اے ایس حشر توں بختے جاواں گے
 اسان یاد مدینے والے دی سینے نال لاؤندیاں رہنا ایں
 جس درتے حنا کی نوری وی سب جھکدے آکے رات دنے
 اس چوکھٹ تے سر رکھ اپناقتدیر بناؤندیاں رہنا ایں
 ہوندا جے بھر دسہ آقاتے ایہ ساری خدائی مل جاندی
 جس سوہنے نوں آزماؤنا ایں اوہنے پچھتاؤندیاں رہنا ایں
 جد تیکر دم وچ دم ساڈا ایہہ یار ظہوری کم ساڈا
 سوہنے دی سوہنی محفل وچ تعریف سناؤندیاں رہنا ایں

کچھ نہیں درکار انوں سامنے یار ہوئے
 بھانویں عزم ہوں ہزاراں سد اعظم خوار ہوئے
 شوکت تے شان نہ منگاں دولت امان نہ منگاں
 سازو سامان نہ منگاں، یس ہوواں یار ہوئے
 توں ساڈا مان ساقی ساڈا اربان ساقی
 نکلے جد جان ساقی تیرا دیدار ہوئے
 بن دالے تاں مستانہ اکھیاں دابنے نشانہ
 قدماں تے سندرانہ سنجواں دا ہار ہوئے
 گلشن نوں اسٹ نہ ماراں منگد انیس باغ بہاں
 مستاں دیاں ہوں قطاراں تیرا دربار ہوئے
 دے دربار ظہوری، جیون مے خوار ظہوری
 پیون مے خوار ظہوری ساقی سرکار ہوئے

توں ایس ساڈا چین تے قرار سوہنیا
 تیرے نال وس دی بسا سوہنیا
 تاریاں دے نال سوہنی سچھی ہوئی رات نوں
 اک رات کیہہ اے ایس ساری کائنات نوں

تیرے فتدیاں توں دیاں وار سوہنیا
 تیرا ای خیال سائے دکھاں نوں بھلا گیا
 اکھ دا اشارہ میری زندگی بنا گیا
 جیوے تیری اکھ دا خمڑا سوہنیا
 اک پلے اتھرتے اک پلے باواں نیں
 میری جھولی وچتے خطاواں ای خطاواں نیں
 توں ایس دسنا ایں عنم خوار سوہنیا!
 دسدا رہویں توں ساڈے دلاں دیا جانیاں
 کسندیاں ظہوری دیاں اکھیاں نمائیاں
 ایجو ساڈے دل دی پکار سوہنیا

جس منگیا درد مجھت دا اُس فیرد و اکیہ کرنی ایس
 بیمار مدینے والے دا ہووے تے شفا کیہہ کرنی ایس
 ہر شے سرکار دا صدقہ اے، سوہنے دربار دا صدقہ اے
 منگ اللہ توں در سوہنے دا توں ہووے اکیہہ کرنی ایس
 خوش بخت اوہ ٹھنڈک سی۔ ی جنہوں نسبت ملی مدینے دی
 جدھے وچہ سرکار دی مہک نہیں او ٹھنڈی ہو اکیہہ کرنی ایس
 ناں ہووے لباں تے سوہنے دا میں موت نوں اٹھ کے آپلاں
 اللہ نہ کرے او ہدی یاد پساں آوے جے قضا کیہہ کرنی ایس
 جے دل دے وچہ گداز نہیں، سچ آکھاں فیرنہا نہیں
 جے قلب نہ سر دمان جھکے ایویں رسم ادا کیہہ کرنی ایس
 جے کامل ہتھ مہاراں میں تباو وچہ سوچ وچاراں نہیں
 نسبت جے ظہور سی حاصل نہیں اوہنے صفت و شنا کیہہ کرنی ایس

جدوں عشق حقیقی لگ جاوے فیروز نبھاؤنا پیندا اے
 ساری دُنیا نوں چھڑکے تے مولاول آؤنا پیندا اے
 ہر کوئی انج تے پڑھدا اے قرآن سپاے رات دینے
 اک ایسی منزل آؤندی اے نیزے تے سناؤنا پیندا اے
 لکھاں قربانی دینے نے رب ارضی ہو جائے ساڈے تے
 کدی رب نوں راضی کرن لئی بچیاں نوں کھاؤنا پیندا اے
 کدی ایہہ ویلا وی اوند اے اس راہ دے سچے عاشق تے
 جدوں یار کے دارس جاوے نیچ نیچ کے سناؤنا پیندا اے
 خود خالق دسیا خلقت نوں انج لا کے توڑ نبھائی دی
 جدوں ہجرتاڈے سوہنے نوں عرشاں تے بلاؤنا پیندا اے
 میں اینویں ظہوری بولدانیس ہراگے ڈکھڑا پھولدانیس
 کوئی دل دماح سرم بل جاوے مڑد سناؤنا پیندا اے

دلدار بے راضی ہو جاوے دُنیا نون منساؤن دی لوڑ نیس !
 دکھ یار نون دَسنا کافی اے غیراں نون سناؤن دی لوڑ نیس !
 دکھ یار دادا رُو درداں دا ، جُوں جُوں ودھ اتے سکھ ملدا
 جد یار دے عنم دا زخم لگے ، فیر ہر مسم لاؤن دی لوڑ نیس
 جند نکلے یار دے قدم ماں وچہ ، ایمان مکمل ہو جاوے
 جنہوں ہتھیں مُرشد ٹور دیوے ، اوہنوں اوجھاؤن دی لوڑ نیس
 زاہد کیہہ متاں دینا ایس ہست ماری تیری عھتلاں نے
 جس تکیاں اکھیاں یار دیاں اوہنوں سبق پڑھاؤن دی لوڑ نیس
 بیڑے ہوئے یا ڈور ہوئے آت دی نطن منظر ہووے
 جیہڑا مر جائے یار دے قدم ماں وچہ محشر نون اٹھاؤن دی لوڑ نیس
 ناں لے کے ظہوری سوہنے دا ہر مُشکل حل ہو جان دی اے
 اک ناں دا وظیفہ چھڈ کے تے ، کوئی سبق پکاؤن دی لوڑ نیس

دلاں دے ہو گئے سو دے تے دیدار دی خاطر
 زمانہ سارا چھڈیا اے اساں اک یار دی خاطر
 کوئی عقبے مغر دوڑے، کوئی دنیا نوں لبھدا اے
 اساڈی زندگی یار و بس اک دلدار دی خاطر
 غماں دی جو بھری چھانویں بیٹھ کے خوشیاں مناندے نیں
 ایہہ عاشق بہت کجھ کر دے جمال یار دی خاطر
 کسے پروانے توں ایہہ پچھیا سڑکے تے کیہہ لبھدا
 کیا اوہنے اوہ بے سمجھا وصال یار دی خاطر
 سجن دی جت دا کوئی مزا ساڈے توں آہنچھ
 اساں تے بازی لائی سی بس اپنی ہار دی خاطر
 ظہوی تیرے توں ظاہر ایہہ اپنا تے کجھ دی نیں
 زباں میری بیاں تیرا، ترے اظہار دی خاطر

جدوں دیکھ لیا کھ سوہنے دا دکھیاں نیں نماز ادائیگی
 جنہاں پھیر لیا منہ بچناں توں اونہاں پڑھی ہوئی آپ قضائیتی
 دکھ درد سناؤ ندیاں رہنا ایں اسار یار مناؤ ندیاں رہنا کیا
 تہ تیکر آؤ ندیاں رہنا ایں جد تیکر عسر و فاقیتی!
 اک دردا جہڑا سوالی اے او ہدی رب کردار کھوالی اے
 دلیاں دی من دا والی اے جس طاقت آپ عطا کیتی
 جدے ساقی بھرے پیالے نیں او ہدی سن لئی کئی والے نیں
 جس دے لئی مُرشد کامل نے خوش ہو کے آپ دُعائیتی
 اکھیاں نے دتا سبق پڑھا جد دیکھیا چہرہ مُرشد دا
 جنہاں یار توں منگ کے درد لیا اونہاں فیر نہ کوئی دوائیتی
 جد درتے ظہوسی اے بیٹھے غم ساے یار بھولا بیٹھے
 یاد آئی تے محفل لائی بیٹھے رل مل کے صفت ثنا کیتی

ہر ویلے ہوئے خیر تری سوہنے دی خیر منائی جا
 غم جہڑا راہ و چہرہ مل جاوے بس کھ سینے لائی جا
 ہر ویلہ تیرا ہو جاسی ایہ شام سویرا ہو جاسی
 اکھیاں دے دیوے بالی جا ہنجاں ڈاٹیل جلائی جا
 جے لگ گئی او لگ اک پاسے پاراک پاسے جا
 جگ نال کسے دے نہیں نبھیا توں اپنی توڑ نبھائی جا
 بن مُرشد لکھنوں ہولائے مُرشد دے دے مولائے
 جگ جھلائے جگ دلائے اینویں نہ رولا پائی جا
 عملاں د احساب نہ ہوئے گا کوئی دی عذاب ہو گیا
 میری قبر تے ٹھہر کے دلدارا قدمی تھوکر لائی جا
 منگی جاد عیس مین دیاں منظوی کھ تیاں ہو دیگی
 سوہنے نوں ظہوری رو کے توں دل دادر منائی جا

واہ ظہوری قصویٰ نہیں کھٹیاں نیں رُج کے شاہشاں جگ جہان دیاں
 دُبکے سوزگداز چہ لہجیاں نیں نعتاں اس شاہ انس و جان دیاں
 اہدی کے کولون بھانویں نعت سینے عشق نبی ادلاں وچ جاگ پندیا
 جدوں شمع اوسے دُور اہدے کرناں پندیاں چمک ایمان دیاں
 اک اک شعر نوں مڑ مڑ کے سنن دے لئی سپی محفلاں وچہ فرمائش ہووے
 رچیاں عشق رسول چہ بہن سبھے نعتاں بانی بزمِ حسان دیاں
 نظراں ڈونگھیاں ایسے تے پھیر کے تے اک صاحبِ نظر ارشاد کیتا
 ایس گلشنِ نعت وچہ پندیاں نیں دکھاں گویاں باغِ رضوان دیاں
 دَر تے کجھ مجھوے دے تھل کے تے اک خضرِ صورتِ صاف آکھ دتا
 سہراں نیں ٹھلاں پیاں پندیاں نیں فضل دھڑا دھڑ بھر عرفان دیاں

پیرِ فضل گجراتی

تاثرات

○ جناب ظہوری قصوری کی ذات میں نعت خوانی اور نعت گوئی کے جوہر نہایت خوبصورتی اور توازن کے ساتھ جمع ہیں عقیدت اور خلوص کی جو آگ ان کی نعت خوانی میں حدت اور روشنی پیدا کرتی ہے وہی ان کی نعت گوئی میں لفظ لفظ کو چمکاتی اور ٹھکانتی چلی جاتی ہے ظہوری خوش نعت ہیں کہ قدرت کی طرف سے انہیں یہ دونوں جوہر اتنی فراوانی سے ودیعت ہوئے۔

احمد ندیم قاسمی

○ نوائے ظہوری میں جوش کے ساتھ ہوش جنوں کے ساتھ شعور اور عقیدت کے ساتھ بصیرت کی آمیزش نظر آتی ہے پورا کلام خیالات و نظریات کی ناہمواری سے پاک ہے۔

عزیز حاصل پوری

○ پاکستان کے ممتاز نعت گو محمد علی ظہوری کو اظہارِ بیان پر مکمل قدرت حاصل ہے۔

اختر سیدی

○ ظہوری ہوراں تے ایہ خدا دا خاص کرم اے کہ ادنہاں نوں اک وقت دچہ دؤفن شاعری تے موسیقی آمینز ترم میسر آئے نیں۔

ڈاکٹر رشید انور

عاشقان رسول کے لئے گراں قدر تحفہ

برصغیر کے ممتاز نعت گو اور نعت خواں اور مجلس حسان پاکستان کے سرپرست اعلیٰ

جناب الحاج محمد علی ظہوری

کے نعتیہ مجموعے دیدہ زیب اور خوشنما گیت اپ میں چھپ گئے ہیں

اپنے قریبی بک سال سے طلب کیجئے

50 روپے (اردو)

نوائے ظہوری

50 روپے (پنجابی)

کتھے تیری ثناء

60 روپے (اردو)

توصیف

50 روپے (پنجابی)

صفحات سوہنے رسول کو بیان

عمیر پبلشرز اردو بازار لاہور 7122943